

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

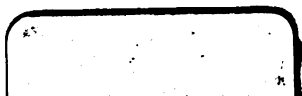

292 g

117

600085450S

292 g 117

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΑΣ.

THE

A J A X

OF

S O P H O C L E S

WITH SHORT ENGLISH NOTES
FOR THE USE OF SCHOOLS.

OXFORD,

JOHN HENRY PARKER;

AND 377, STRAND, LONDON.

MDCCLXII.

292. g. 117.

OXFORD:
PRINTED BY I. SHRIMPTON.

PREFACE.

THIS edition of the "Ajax" of Sophocles is intended as the first of a series of plays to be published with similar notes.

The object proposed is to enable a less advanced student, whether at school or college, to read accurately and grammatically a Greek play without being at first interrupted by the discussion of various readings, and by references to books which perhaps may be beyond his reach.

In the notes, therefore, he is constantly referred to Jelf's Greek *Grammar* (2nd Ed. Oxford, 1851) and he is strongly advised to read therein the sections quoted. Such systematic reference to one grammar will, it is believed, be found to be of the greatest use. Occasionally Matthiæ has been cited, where any farther illustration has seemed desirable.

The text followed is that of Dindorf, revised by him in the year 1851.

DRAMATIS PERSONÆ.

ΑΘΗΝΑ. (Minerva.)

ΟΔΥΣΣΕΥΣ. (Ulysses.)

ΑΙΑΣ. (Ajax.)

ΧΟΡΟΣ. (Chorus of Salaminian sailors.)

ΤΕΚΜΗΣΣΑ. (Tecmessa, wife of Ajax.)

ΑΓΓΕΛΟΣ. (Messenger sent by Teucer.)

ΤΕΤΚΡΟΣ. (Teucer, half-brother of Ajax.)

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. } (Atridæ, generals-in-chief.)

MUTÆ PERSONÆ.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ. (Eurysaces, son of Ajax.)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. (Servant, who has charge of Eurysaces.)

ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΤΞ

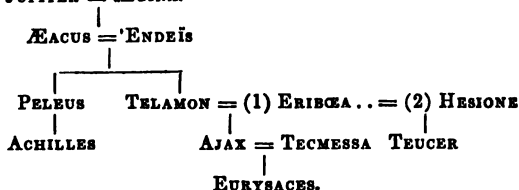
(541, 544.)

INTRODUCTION AND ARGUMENT.

THE subject of this Play is the madness and the suicide of Ajax.

I. Ajax was of the family of the *Æacidæ* (l. 645), so called from *Æacus*, son of Jupiter; and was distinguished from the other Ajax, (the Locrian, son of *Oileus*,) by the surname of *Telamonius*, frequent in Homer, and used in this play, 134, *Τελαμώνιε παῖ*.

JUPITER = *ÆGINA*.

Hence *Zeûs* was literally his *προγόνων προπάτωρ* (337); and was specially respected by him (824).

Æacus, born at *Ægina*, (formerly *Ænona*,) became king of the island.

Telamon, obliged to fly from home, became king of *Salamis*. Here he was visited by *Hercules*, whom he aided against *Laomedon*, king of *Troy*; and having won the chief honours in the war (*Aj.* 434—436), received *Hesione* daughter of *Laomedon*, as a chosen prize from *Hercules*, (*Aj.* 1299—1303.)

INTRODUCTION AND ARGUMENT.

Ajax, son of Telamon and Eriboea, (Aj. 184, 462, 569,) [granted by Zeus in answer to Hercules' prayer for his host, (Pind. Isth. vi. 51—80)] had been one of the suitors of Helen, and was therefore obliged to assist Menelaus in her recovery from Troy, according to the oath by which her father Tyndarus bound all the suitors to take up arms if ever she should be carried off from the chosen one (Aj. 1115. Phil. 72). He started for Troy from Salamis with twelve ships (Hom. Il. 2. 557); accompanied by his half-brother (Aj. 922) Teucer, under a promise to their father that neither would return without the other. [Hence arose Teucer's alarm after Ajax's death, lest on his return Telamon should accuse him of having caused it in order that he might succeed to the throne of Salamis (1014—1016); and should drive him from home (1019). The story of Teucer's subsequent flight from Telamon's wrath is well known. He went first to Sidon (Virg. Æn. 1. 619), and by aid of king Belus, father of Dido, settled in Cyprus, and founded the town of Salamis. (Hor. Od. 1. 7. 21, &c.)]

On reaching Troy the Greek ships were drawn up in order on shore; the forces encamped and entrenched by them, between the promontories of Rhæteum and Sigeum. Ajax was stationed at one end of the camp (Aj. 4), Achilles, his cousin, at the other (Hom. Il. 8. 224; 11. 6; Eur. Iph. in Aul. 288—295). One of his many acts of personal bravery specially instanced by Teucer (Aj. 1270, &c.) was his defence of the ships when Hector had driven the Greeks in flight into the camp, crossed the trench, and was just setting fire to the ships (Hom. Il. 653 to the end.) During the war the Greeks were often engaged with neigh-

INTRODUCTION AND ARGUMENT.

bouring enemies (see l. 343, 564, 720, and Thuc. i. 11); and on one occasion Ajax sacked a city of Phrygia, and carried off Tecmessa, daughter of its king Telentas, as his wife (210—331).

When Achilles was slain by Paris, Ajax and Ulysses by their exertions carried off his corpse and arms. A trial was held to decide which of them should have the arms of Achilles as his prize; they were allotted to Ulysses. [Ulysses was son of Anticlea by Sisyphus king of Corinth: before he was born she became the wife of Laertes; hence he is called sometimes son of Sisyphus, or one of the Sisyphidæ (190. Phil. 417); sometimes son of Laertes or Lartias (380, 1393).] Here the story of the play begins.

II. Ajax, enraged at the decision, went out at night to murder his rival Ulysses, and his judges (445 &c. but comp. 1136) the Atridæ. Minerva, however, whom he had irritated more than once (Aj. 770—775), struck him with madness; under the influence of which he made an onslaught upon the cattle, the public property of the army, mistaking them for his enemies; killed some (and amongst them the Atridæ as he supposed), and drove off others (one of whom he fancied to be Ulysses) to torture at his tent. Early on the following morning (scene 1st) Minerva brings Ulysses to see the madman there; and hear his boasting triumph (1—133.)

In the next scene the Chorus of Salaminian sailors [called also Erechthidæ, i.e. Athenians, by an excusable anachronism of the poet's, to flatter his countrymen, to whom Salamis afterwards belonged (—202, comp. 861, 1221; where compliments are paid to Athens)], of Ajax's

INTRODUCTION AND ARGUMENT.

ship, his close comrades, [348, 356]) come on the stage, and describe the evil reports which are just spreading about Ajax (133—200). Tecmessa his wife comes out of the tent, and tells how he had in his fury treated the cattle; and how he had afterwards come to himself, and in deep distress discovered his mistake (201—332). Next, Ajax himself comes forth from his tent, calling for his brother Teucer, and declaring that his only relief will be in suicide. On the entreaty of Tecmessa and the Chorus he (650) pretends to change his mind, and goes out as if (654) to propitiate the anger of the Gods (333—717). Just then a message comes in haste from Teucer, who had been absent, bidding them keep Ajax safe at home; because Calcas the prophet had told him that if he went out evil awaited him (718—784). Tecmessa in alarm sends some to hasten Teucer's return, and others in opposite directions to look for Ajax (785—814).

The scene changes to a desert spot, where Ajax is seen; and after a beautiful soliloquy kills himself by falling on his sword (815—865). Soon after, the searching parties of the Chorus come in; and Tecmessa discovers the body. In the midst of their laments Teucer arrives (974); and soon after Menelaus (1047); and then Agamemnon (1226), who wishes to prevent Ajax from receiving the rites of burial, but is nobly opposed by Ulysses (1318). The play ends with the preparations for the funeral.

Ajax is said to have been buried on the shore of Rhæteum: where Alexander the Great visited his tomb, and paid him funeral honours.

ΑΙΑΣ.

- ΑΘ. ἌΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάῃς ὀρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάσαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον 5
ἵχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
εἶτ' ἔνδον εἶτ' οὐκ ἔνδον. εὐ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὖρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους. 10
καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῇσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὥς παρ' εἰδυίας μάθῃς.
- ΟΔ. ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὥς εὐμαθὲς σου, κἂν ἀποπτος ᾗς ὅμως, 15
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ
χαλκοστόμου κώδωνος ὥς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνως εὐ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κεῖνον γὰρ, σὺ δὲν ἄλλον, ἵχνεύω πάσαι. 20
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῇσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἰργασται τάδε·
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·

καὶ γὰρ ἑλκοντῆς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.
 ἐφθαρμένας γὰρ ἄρτίως εὐρίσκομεν 25
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῃ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτήρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει 30
 φράζει τε καὶ δῆλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἵχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτ' οὐ.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος
 τὰ τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνώμαι χειρί. 35

- ΑΘ. ἔγνω, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγία.
 ΟΔ. ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν ποτῶ;
 ΑΘ. ὥς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταυτά σοι.
 ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; 40
 ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.
 ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
 ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα κραίνεσθαι φόνῳ.
 ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὥς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
 ΑΘ. κὰν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγώ. 45
 ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;
 ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς ὀδολίος ὁρμάται μόνος.
 ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη καπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
 ΑΘ. καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
 ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50
 ΑΘ. ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
 γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
 λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·

- ἔνθ' ἐσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον
 κύκλῳ ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
 δισσοῦς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 ὠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρηκ κακά.
 κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
 τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
 ποίμνας τε πάσας ἐς δόμους κομίζεται,
 ὥς ἄνδρας, οὐχ ὥς εὐκερων ἄγραν ἔχων.
 καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται.
 δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
 ὥς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.
 θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
 τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἀποστρόφους
 αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσσφιν εἰσιδεῖν.
 οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
 Αἴαντα φωνῶ· στείχε δωμάτων πάρος.
 ΟΔ. τί δρᾷς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
 ΑΘ. οὐ σίγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;
 ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκέτω μένων.
 ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσσθεν οὐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν;
 ΟΔ. ἐχθρός γε τῷδε τάνδρῃ καὶ τανῦν ἔτι.
 ΑΘ. οὐκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;
 ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.
 ΑΘ. μεμνηνὸτ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
 ΟΔ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκηρ.
 ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.
 ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ἄρᾳ;
 ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

55

60

65

70

75

80

85

- ΟΔ. γένοιτο μέντ' ἄν, θεοῦ τεχνωμένον.
 ΑΘ. σίγα νυν ἔστως καὶ μέν' ὥς κυρεῖς ἔχων.
 ΟΔ. μένοίμ' ἄν' ἤθελον δ' ἄν ἐκτὸς ὧν τυχεῖν.
 ΑΘ. ὦ οὔτος, Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
 τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; 90
 ΑΙ. ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
 ὥς εὖ παρέστης· καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
 στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἀγρας χάριν.
 ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
 ἔβαψας ἐγγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; 95
 ΑΙ. κόμπος πάρεστι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
 ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἥχησας χέρα;
 ΑΙ. ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
 ΑΘ. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὥς το σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
 ΑΙ. θανόντες ἤδη τὰμ' ἀφαιρείσθων ὄπλα. 100
 ΑΘ. εἰεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἦ πέφευγέ σε;
 ΑΙ. ἦ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;
 ΑΘ. ἔγωγ' Ὀδυσσῇ τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
 ΑΙ. ἡδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσσω 105
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
 ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνης πλέον;
 ΑΙ. πρὶν ἂν δεθῇς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;
 ΑΙ. μάλιστα πρῶτον νῶτα φοινηχθεὶς θάνη. 110
 ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ᾧδέ γ' αἰκίση.
 ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τῶλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
 κείνος δὲ τίσει τήνδε κοῦκ ἄλλην δίκην.
 ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
 χρῶ χειρὶ, φείδου μηδὲν ὧν περ ἐννοεῖς. 115
 ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,

τοιάνδ' αἶ μοι ξύμμαχον παρεστάται.

ΑΘ. ὁρᾷς, Ὀδυσσεύ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση ;
τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνοώστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων ἡρέεθ' τὰ καίρια ; 120

ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτείρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῇ,
ὁθύνεκέ' αἴτη συγκατέζευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν.
ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν 125
εἶδωλ' ὅσοιπερ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν.

ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἴπης αὐτὸς ἐς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρη μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
ὥς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τάνθρώπεια· τοὺς δὲ σῶφρονας
θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

ΧΟ. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, 135
σέ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
σέ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι
πτηνῆς ὥς ὄμμα πελείας. 140
ὥς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σέ τὸν ἵππομανῇ
λειμῶν ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν, 145
ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπῇ,
κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρῳ.

τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω
 εἰς ὧτα φέρεי πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
 καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν 150
 εἴπιστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
 τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεῖς
 οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ 155
 τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι.
 πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
 καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου ρῦμα πέλονται·
 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν 160
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 ἱπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ
 χῆμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 165
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἀναξ.
 ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι·
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
 τάχ' ἂν ἐξαίφνης, εἰ σὺ φανείης, 170
 σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.
 ἦ ρά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
 ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
 ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, 175
 ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 ἦ ρά κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις,

στρ.

- ἢ χαλκοθώραξ ἢ τιν' Ἑνυαλίας
μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐνφυχίοις 180
μαχαναῖς ἐτίσατο λάβαν ;
οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, ἀντ. 183
παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων· 185
ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φύτιν.
εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
κλέπτονσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
ἢ τὰς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
μὴ μή μ', ἀναξ, ἔθ' ὧδ' ἐφάλοισ κλισίαις
ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη. 193
ἀλλ' ἀνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακραίωνι ἐπφδ.
στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῃ σχολᾷ 195
ἅπαν οὐράνιαν φλέγων. ἐχθρῶν δ' ὕβρις
ἀτάρβητος ὁρμᾶται
ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
ἀπάντων καχαζόντων
γλώσσαις βαρυαλγῆτως·
ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν. 200
- ΤΕ. ναὸς ἄρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἑρεχθειδῶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὤμοκρατῆς 205
Αἴας θολερῶ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.
ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡρεμίας
νῦν ἦδε βάρος ;
παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύαντος, 210

λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
ὥστ' οὐκ ἂν αἰδῶρις ὑπέποις.

ΤΕ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον ;
θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει. 215

μανίᾳ γὰρ ἄλous ἡμῖν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηπῆς ἔνδον
χειροδαΐκτα σφάγι' αἰμοβαφῇ,
κείνου χρηστήριμ τάνδρός. 220

ΧΟ. οἷαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθονος ἀγγελίαν ἄτλατον
οὐδὲ φευκτάν, στρ.

τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν, 225
τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

οἴμοι φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ
θανεῖται, παραπλήκτῳ χειρὶ συγκατακτὰς 230
κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἵππονῶμας.

ΤΕ. ὦμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν 233

δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποιῖμαν·
ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίᾳ, 235

τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.

δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών
τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν

ρίπτει θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
κίονι δῆσας 240

μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν

παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,

κακὰ δευνάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων

κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν.

ΧΟ. ὦρα τιν' ἤδη κᾶρα καλύμμασι κρυψάμενον ποδοῖν
κλοπὰν ἀρέσθαι, ἄντ. 245

- ἢ θοδὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον
ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι. 250
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη
ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεῖς, τὸν αἰς' ἀπλατος
ἴσχει. 255
- ΤΕ. οὐκ ἔτι. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς 257
ᾄξας ὁξὺς νότος ὥς λήγει.
καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεία πάθη, 260
μηθενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.
- ΧΟ. ἀλλ' εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
- ΤΕ. πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις, 265
φίλους ἀνίων αὐτὸς ἠδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
- ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.
- ΤΕ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτῶμεσθα νῦν.
- ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270
- ΤΕ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἠνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονούντας ἠνία ξυνών·
νῦν δ' ὥς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ 275
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσαν ἢ πάρος.
ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;
- ΧΟ. ξύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγὴ τις ἦκη. πῶς γὰρ, εἰ πεπανμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 280
- ΤΕ. ὥς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή.

- ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχή τοῦ κακοῦ προσέπτατο ;
 δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
- ΤΕ. ἅπαν μαθήσεις τεύργων, ὡς κοινωνὸς ἄν.
 κείνος γὰρ ἅπρας νικτὸς, ἤνυχ' ἔσπεροι 285
 λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβὼν
 ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.
 καὶ γὰρ πεπλήσσω καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾷς,
 Αἴας ; τί τήνδ' ἀκλῆτος οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων
 κληθεὶς ἀφορμᾶς πείρων οὔτε του κλύων 290
 σάλπιγγος ; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδαί στρατῆς.
 ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἶ δ' ὑμνοῦμένα
 γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ στείγη φέρει.
 καὶ γὰρ μαθοῦσ' ἔλῃξ', ὁ δ' ἐσσύθη μάνης.
 καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας 295
 ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτοντας ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐερὼν τ' ἄγρων.
 καὶ τοὺς μὲν ἠνέειλε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφαζε κάρραχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 ἠκίχεθ' ὥστε φῶτας ἐν παίμνεσσι πίπτειν. 300
 τέλος δ' ὑπάρξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ
 λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κῆρα,
 τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολὺν,
 ὅσπην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσασιν ἰὼν
 κᾶπειτ' ἐπάρξας αὖθις ἐς δόμονας πάλιν 305
 ἔμφρων μῶλις πως ἐν χρόνῳ καθίσταται,
 καὶ πληρὸς ἄπης ὥς διαπτείνει στέγος,
 παίσας κῆρα θανάξεν· ἐν δ' ἐρείπιας
 νεκρῶν ἐρείφθεις ἔζετ' ἀρνείων φάνου,
 κόμην ἀπρίξ' ὀνυξὶ συλλαβὼν χερὶ. 310
 καὶ τῶν μὲν ἦστο πλείστον ἀφθογγος χρόνον
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δαίμ' ἐπηκέλευσ' ἔπη,

- εἰ μὴ φανοῖν πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ.
 κἀγὼ, φίλοι, δείσασα τοῦ ξειφασμένου 315
 ἔλεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπιωτάμην.
 ὁ δ' εὐθὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 ἃς οὐ ποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσῆκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυνφύχου γόους
 τοιούσδ' αἰεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγείτ' ἔχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφῃτος ὁξέων κωκυμάτων
 ὑπεστέναξε ταῦρος ὥς βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιῷδε κείμενας κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 σιδηροκμήσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
 τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κῶδύρεται.
 ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην,
 ἀρήξαιτ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγους. 330
- ΧΟ. Τέκμησσα δεινὰ παῖ Τελευταῖαντος λέγεις
 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
- ΑΙ. ἰὼ μοί μοι.
- ΤΕ. τάχ', ὥς ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἠκούσατε
 Αἴαντος οἷαν τήνδε θωύσσει βοήν; 335
- ΑΙ. ἰὼ μοί μοι.
- ΧΟ. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ κοσεῖν, ἢ ταῖς πάλαι
 νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
- ΑΙ. ἰὼ παῖ παῖ.
- ΤΕ. ὦ μοι τάλαιν· Εὐρύνσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. 340
 τί ποτε μεοινῶ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.
- ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
 λεηλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπάλλυμαι.

71

7. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ καπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345
- ΤΕ. ἰδοὺ, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὥς ἔχων κυρεῖ.
- ΑΙ. ἰὼ φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων στρ. α'. 348
μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμφ, 350
ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
- ΧΟ. οἴμ' ὥς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοῦργον ὥς ἀφροντίστως ἔχει. 355
- ΑΙ. ἰὼ γένος ναίας ἀρωγὸν τέχνας, ἀντ. α'.
ὅς ἄλιον ἔβας ἐλίσσων πλάταν,
σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονῶν ἔτ' ἄρκος ὄντ'.
ἀλλὰ με συνδύῃξον. 361
- ΧΟ. εὖφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῶ διδοὺς
ἄκος πλεόν τὸ πῆμα τῆς αἴτης τίθει.
- ΑΙ. ὀρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον, στρ. β'.
τὸν ἐν δαίοις ἄτρεστον μάχαις, 365
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
οἴμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.
- ΤΕ. μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε.
- ΑΙ. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμὶ πόδα;
αἰαὶ αἰαὶ. 370
- ΧΟ. ὦ πρὸς θεῶν ὑπείκε καὶ φρόνησον εὖ.
- ΑΙ. ὦ δύσμορος, ὅς χερὶ μὲν μεθήκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσί καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις
ἐρεμνὸν αἴμ' ἔδευσα. 376
- ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.
- ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὀρών, ἀπάντων τ' αἰὲ ἀντ. β'.
κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου. 380

- κακοπινεστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
 ἥ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
- ΧΟ. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται.
- ΑΙ. ἴδοιμι μὴν νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
 ἰὼ μοί μοι. 385
- ΤΕ. μηδὲν μέγ' εἴπησ. οὐχ ὀρᾷς ἴν' εἶ κακοῦ ;
- ΑΙ. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, πῶς ἄντὸν αἰμυλώτατον,
 ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δισάρχας ὀλέσσας βασιλῆς,
 τέλος θάνοιμι καὶ τός. 391
- ΤΕ. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κάμοι θανεῖν
 εὖχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος ;
- ΑΙ. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, στρ. γ'. 394
 ἔρεβος ὦ φαεινότατον, ὥς ἐμοί,
 ἔλεσθ' ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,
 ἔλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὐθ' ἀμερίων
 ἔτ' ἄξιός βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων. 400
 ἀλλὰ μ' ἂ Διὸς
 ἀλκίμα θεὸς
 ὀλέθρ' αἰκίζει.
 ποῖ τις οὖν φύγη ;
 ποῖ μολῶν μενῶ ;
 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τίσις δ' 405
 ὁμοῦ πέλει, μῶραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
 χειρὶ φονεύοι.
- ΤΕ. ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.
- ΑΙ. ἰὼ πόροι ἀλῖρροθοι ἀντ. γ'.
 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
 πολὺν πολὺν με δαρὸν τε δὴ
 κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ

ἔτ' ἀμπροὰς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἴστω. 416

ὦ Σκαμάνδριοι

γείτονες ῥοαί,

εὐφρονες Ἀργείοις

420

οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ

τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος

ἔξερέω μέγ', οἷον αὐτίκα

Τροία στρατοῦ δέρχθη χθονὸς μαλόντ' ἀπὸ

425

Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος

ᾧδε πρόκειμαι.

ΧΟ. οὔτοι σ' ἀπείργω, οὐδ' ὅπως ἐγὼ λέγειν

ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙ. αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ᾧδ' ἐπώνυμον

430

τοῦμόν· ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;

νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοὶ

καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·

ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς

τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ

435

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων.

ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον

Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσω σθένει,

οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,

ἄτιμος Ἀργείοισιν ᾧδ' ἀπόλλυμαι.

440

καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,

εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι

κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινὶ,

οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας 445

ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.

κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφαι

γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε

δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
 νῦν δ' ἣ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 450
 ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
 ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς·
 κείνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφυγότες,
 ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν 455
 βλάβτοι, φύγοι τᾶν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατὸς,
 ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
 πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἔδρας 460
 μόνους τ' Ἀτρεΐδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
 καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 ὃν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
 οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνους
 καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἴτα λοίσθιον θάνω;
 ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρεΐδας ἂν εὐφράναιμί που.
 οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα 470
 τοιάδ' ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
 μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχροὺν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475
 προσθεῖσα κἀναβεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
 οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν
 ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
 ἀλλ' ἦ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι

- τὸν εὐγενῆ χρῆ. πάντ' ἀκήκοας λόγον. 480
- ΧΟ. οὐδείς ἐρεῖ ποθ' ὥς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός.
παῦσαί γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι τάσδε φροντίδας μεθείς.
- ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 485
οὐκ ἔστιν οὐδέν μείζον ἀνθρώποις κακόν.
ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,
εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ᾧδ' ἔδοξέ που
καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ 490
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
καί σ' ἀντιάξω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἣ συνηλλάχθης ἐμοί,
μή μ' ἀξιώσης βάζειν ἀλγεινὴν λαβεῖν
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἐφείς τινί. 495
ἣ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
ταύτη νόμιζε καμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.
καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ 500
λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὁμενέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. καμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ,
σοὶ δ' αἰσχρὰ τᾶπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένοι. 505
ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γῆρᾳ προλείπων, αἰδεσθαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἣ σε πολλάκις
θεοῖς ἀράται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν
οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 510

- τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνη τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
 ἔμοι γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω
 πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἥστωσας δόρει, 515
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθεῖλεν Ἀιδου θανάσιμους οἰκήτορας.
 τίς δῆτ' ἔμοι γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς ;
 τίς πλοῦτος ; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῶζομαι.
 ἀλλ' ἴσχε κάμου μνήστιν. ἀνδρὶ τοι χρεῶν 520
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθοι.
 χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἢ τίκτουσ' αἰέ.
 ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνήστις εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.
- ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον ὥς καγὼ φρενὶ 525
 θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
- ΑΙ. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύχεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
 εἰ μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
- ΤΕ. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
- ΑΙ. κόμιζέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ὥς ἴδω. 530
- ΤΕ. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
- ΑΙ. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις ;
- ΤΕ. μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
- ΑΙ. πρέπον γέ τᾶν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε.
- ΤΕ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535
- ΑΙ. ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.
- ΤΕ. τί δῆτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε ;
- ΑΙ. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῇ τ' ἰδεῖν.
- ΤΕ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
- ΑΙ. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν ; 540
- ΤΕ. ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων

- ἀγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύτων κυρεῖς.
 ΑΙ. ἔρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῃ λόγῳ;
 ΤΕ. καὶ δὴ κομίζει προσπάλῳ δδ' ἐγγύθεν.
 ΑΙ. αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ
 545 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσαν φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐρὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὥμοις αὐτὸν ἐν νόμοις πατρός
 δεῖ παλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος,
 550 τὰ δ' ἀλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὀθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος,
 [τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.]
 555 ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.
 ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρός
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἴου τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 560 οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίση
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ
 λείψω τροφῆς ἄοκρον ἔμπα, κεῖ τανῦν
 τηλωπὸς οἴχνηϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 565 ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεῶς,
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
 κείνῃ τ' ἐμὴν ἀγγεῖλατ' ἐντολήν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
 Τελαμῶν δείξει μητρὶ τ', Ἐρίβοιαν λέγων,
 570 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαί.
 [μέχρις οὐ μυχοὺς κίχῳσι τοῦ κάτω θεοῦ.]

- καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγανάρχαις τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπάνυμον,
 Εὐρύστακες, ἴσχε διὰ πολυρρέφου στρέφω 575
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τένδ' ἤδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους
 δάκρυε, κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. 580
 πύκαζε θῆσσον. οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφῆ
 θρηνεῖν ἐπεφθὰς πρὸς τομῶντι πῆματι.
- ΧΟ. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
- ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε θρασεῖεις φρενί ; 585
- ΑΙ. μὴ κρίνε, μὴ ἔξεταξε. σωφρονεῖν καλόν.
- ΤΕ. οἴμ' ὡς ἀθυμῶ· καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 καὶ θεῶν ἱκνούμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
- ΑΙ. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
 ὡς οὐδὲν ἀρπεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι ; 590
- ΤΕ. εὐφρημα φώνει.
- ΑΙ. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
- ΤΕ. σὺ δ' οὐχὶ πείσεις ;
- ΑΙ. πολλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
- ΤΕ. ταρβῶ γάρ, ὦναξ.
- ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος ;
- ΤΕ. πρὸς θεῶν, μαλάσσον.
- ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
 εἰ τοῦμόν ἦθες ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 595
- ΧΟ. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μέν που στρ. α'.
 ναίεις ἀλίπλακτος, εὐδαίμων,
 πᾶσιν περίφωτος ἀτί·

ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος 600
 Ἰδαία μίμνω λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν
 ἀνῆριθμος αἰὲν εὐνώμα
 χρόνῳ τρυχόμενος, 605
 κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
 ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
 τὸν ἀπότροπον αἰδήλον Ἰαίδαν.
 καὶ μοι δυσθεράπευτος Αἴας 610
 ξύνεστιν ἔφεδρος, ὥμοι μοι,
 θεία μανία ξύναυλος
 δν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ
 κρατοῦντ' ἐν Ἀρείῃ· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας 615
 φίλοις μέγα πένθος ἤρρηται.
 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
 μεγίστας ἀρετὰς
 ἀφιλα παρ' ἀφίλοις 620
 ἔπεσ' ἔπесе μελέοις Ἀτρεΐδαις.
 ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρῃ, στρ. β'. 622
 λευκῇ δὲ γῆρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα 625
 φρενομόρως ἀκούσῃ,
 αἰλινον αἰλινον
 οὐδ' οἰκτρὰς γόνον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 ἦσει δῦσμορος, ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν φῶδὰς 630
 θρηνήσει, χερόπληκτοι δ'
 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 δοῦποι καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας.
 κρείσσων παρ' Αἰδᾷ κεῦθων ὁ νοσῶν μάταν, ἀντ.β'.
 ὃς ἐκ πατρῶας ἦκων γενεᾶς ἀριστος 636
 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 οὐκ ἔτι συντρόφοις
 ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ. 640

ὦ τλᾶμον πάτερ, οἶαν σε μένει πυθέσθαι
 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 ἂν οὔπω τις ἔθρεψεν
 αἰῶν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε.

645

ΑΙ. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κοῦκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες.
 κἀγὼ γάρ, ὅς τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῇ σιδήρος ὧς ἐθελύνθην στόμα
 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήρακ παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἰμι πρὸς τε λουτρά καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὥς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ 655
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν,
 γαίης ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Ἄιδης τε σωζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. 665
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἵκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὧσθ' ὑπεικτέον. τί μή·
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπέικει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς 670
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος

τῇ λευκοπῶλφ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκτίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος 675
 λυεῖ πεδήσας, οὐδ' αἰετὶ λαβὼν ἔχει.

ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὥς καὶ φιλήσων αὐθις, ἔς τε τὸν φίλον 680

τοσαυτὴ ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἀπιστός ἐσθ' ἐταιρείας λιμὴν.

ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τοῦτοισιν εἰς σχίσσει· σὺ δὲ
 ἔσω θεοῖς ἐλθούσα διὰ τέλους, γύναι, 685
 εὖχου τελεῖσθαι τοῦμὸν ὃν ἐρᾷ κέαρ.

ὑμεῖς θ' ἐταῖροι ταῦτά τῇδέ μοι τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρῳ τ', ἣν μόλῃ, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμα.

ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον· 690
 ὑμεῖς δ' ἂ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, καὶ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟ. ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτύμαν. στρ.
 ἰὼ ἰὼ Πᾶν Πᾶν,

ὦ Πᾶν Πᾶν ἀλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονοκτύπου
 πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ 696

θεῶν χοροποί' ἀναξ, ὅπως μοι
 Νύσσα Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδῶῃ ξυνὼν ἰάψῃς. 700
 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολᾶν ἀναξ Ἀπολλων
 ὁ Δάλιος, εὐγνωστός

ἐμολ ξυνεῖη διὰ παντὸς εὐφρων. 705
 ἔλυσεν αἰλὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης. ἀντ.

- ἰὼ ἰώ. νῦν αὖ,
 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος
 θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας 710
 λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
 πάνθ' ὅς μ' ἐξήνυσ' εὐνομία σέβων μεγίστα.
 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει,
 κούδ' ἐν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν, εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων
 Αἴας μεταγενώσθη 716
 θυμοῦ τ' Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νικέων.
- ΑΓ. ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
 Τεύκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720
 κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγησον
 κυδάζεται τοῖς πᾶσι· Ἀργείοις ὁμοῦ.
 στείχοντα γὰρ πρόσσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνειδέσιν 725
 ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὐτις ἔσθ' ὅς οὔ,
 τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
 ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὥς οὐκ ἀρκέσοι
 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 ὥστ' ἐν τοσοῦτον ἤλθον ὥστε καὶ χεροῖν 730
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.
 λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
 ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στιν, ὥς φράσω τάδε;
 τοῖς κυρίαις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
- ΧΟ. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φρουδοῖς ἀρτίως, νέας 735
 βουλὰς νέοις ἐγκαταζεύξας τρόποις.
- ΑΓ. ἰοῦ ἰοῦ.
 βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
 πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς.
- ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; 740

- ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεύκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ ἔω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχοι.
- ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεῖς
γνώμης, θεοῖσιν ὥς καταλλαχθῇ χόλου.
- ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα, 745
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
- ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;
- ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρεϊδῶν δίχα, 750
ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θεὸς εἶπε κάπésekηψε παντοίᾳ τέχνῃ
εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μὴδ' ἀφέντ' ἔαν,
εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ. 755
- ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδε θῆμέρα μόνη
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὥς ἔφη λέγων.
τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
πίπτειν βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν 760
βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονῇ.
κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθύς ἐξορμώμενος
ἄνους καλῶς λέγοντος ἡύρέθη πατρός.
ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δόρει
βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν. 765
- ὁ δ' ὑψικόμπως ἀφρόνως ἡμείψατο,
πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μὴδὲν ὦν ὁμοῦ
κράτος κατακτῆσαιτ'. ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον 770
δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νῦν

- ηὔδατ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
 τότε ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος·
 ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
 ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὐποτ' ἐκρήξει μάχη. 775
 τοιοῖσδέ τοι λόγοισιν ἀστεργῇ θεᾶς
 ἐκτήσατ' ὄργην, οὐ κατ' ἀνθρωπον φρονῶν.
 ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῇδε θῆμέρα, τάχ' ἂν
 γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς
 Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.
- ΧΟ. ὦ δαῖα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
 ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι' ἔπη θροεῖ. 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.
- ΤΕ. τί μ' αὖτάλαιναι, ἀρτίως πεπαυμένην
 κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;
- ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρως, ὥς ἤκει φέρων
 Αἴαντος ἡμῖν πράξιν ἣν ἤλγησ' ἐγώ. 790
- ΤΕ. οἴμοι, τί φῆς, ὠνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;
- ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πράξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
 θυραῖος εἴπερ ἐστίν, οὐ θαρσῶ πέρι.
- ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς.
- ΑΓ. ἐκείνον εἵργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
 - σκηπῆς ὑπαυλον μὴδ' ἀφιέναι μόνον.
- ΤΕ. ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, καπὶ τῷ λέγει τάδε;
- ΑΓ. πάρεστ' ἐκείνος ἄρτι· τήνδε δ' ἐξοδὸν
 ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.
- ΤΕ. οἴμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών; 800
- ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
 τὴν νῦν, ὅς αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

- ΤΕ. οἱ γὰρ, φίλοι, πρόσσητ' ἀναγκαίης τύχης,
 καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μαλεῖν,
 οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805
 ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρως ἔξοδον κακὴν.
 ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη
 καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
 οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον.
 ἀλλ' εἴμι κἀγὼ κείσ' ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
 χαρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή.
 [σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' οὐ σπεύδει θανεῖν.]
- ΧΟ. χωρεῖν ἔτοιμος, κοῦ λόγῳ δείξω μόνον.
 τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.
- ΑΙ. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος 815
 γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
 δῶρον μὲν ἄνδρως Ἑκτορος ξένων ἐμοὶ
 μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄραν.
 πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρῳάδι,
 σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεακονῆς 820
 ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ,
 εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
 οὕτω μὲν εὐσκενουῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ
 σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.
 αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. 825
 πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
 Τεῦκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
 πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
 ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, καλῶ θ' ἅμα
 πομπαῖον Ἑρμῇ χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι

πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
 καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰεῖ τε παρθένους 835
 αἰεῖ θ' ὀρώσας πάντα τῶν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἑρινὺς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὥς διόλλυμαι τάλας.
 [καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμέ 840
 αὐτοσφαγῇ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.]
 ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποῖνιμοί τ' Ἑρινύες,
 γείεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
 Ἥλιε, πατρῶαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἰδῇς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἥνιαν
 ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῃ τροφῇ.
 ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
 ἀλλ' ἄρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν
 καίτοι σέ μὲν κάκει προσανδήσω ξυνών. 855
 σέ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτήν Ἥλιον προσεννέπω,
 πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὖθις ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱρὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βάθρον, 860
 κλειναὶ τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρῆναί τε ποταμοὶ θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρειτ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·

- τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἀϊδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865
- ΗΜ. πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
 πᾶ πᾶ
 πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ ;
 κοῦδεῖς ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.
 ἰδοῦ,
 δοῦπον αὖ κλύω τινά. 870
- ΗΜ. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.
 ΗΜ. τί οὖν δῆ ;
 ΗΜ. πᾶν ἐστὶ βηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.
 ΗΜ. ἔχεις οὖν ; 875
- ΗΜ. πόνου γε πληῆθος, κοῦδέν εἰς ὄψιν πλέον.
 ΗΜ. ἄλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
 κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.
- ΧΟ. τίς ἂν δητὰ μοι, τίς ἂν φιλοπόνων στρ. 879
 Ἀλιαδᾶν ἔχων ἀμφ' αὐπνους ἄγρας,
 ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ῥυτῶν
 Βοσπορίων ποταμῶν, τὸν ὠμόθυμον 885
 εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσω
 ἀπύοι ; σχέτλια γὰρ
 ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων
 οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
 ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου. 890
- ΤΕ. ἰὼ μοί μοι.
 ΧΟ. τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νέπους ;
 ΤΕ. ἰὼ τλάμων.
 ΧΟ. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὀρῶ
 Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. 895
- ΤΕ. ᾗχ' ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.
 ΧΟ. τί δ' ἔστιν ;
 ΤΕ. Αἴας ὃδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς

- κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.
- ΧΟ. ὦμοι ἐμῶν νόστων· 900
 ὦμοι, κατέπεφνες, ἄναξ, •
 τόνδε συνναύταν, ὦ τάλας·
 ὦ ταλαῖφρον γύναι.
- ΤΕ. ὥς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.
- ΧΟ. τίνος ποτ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος; 905
- ΤΕ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
 πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.
- ΧΟ. ὦμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰμάχθης, ἄφαρκτος φίλων·
 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδρις, κατημέλησα.
 πᾶ πᾶ 911
- κεῖται ὁ δυστράπελος, δυσώνυμος Αἴας;
- ΤΕ. οὗτοι θεατὸς· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ 915
 φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
 οὐδεὶς ἂν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν
 φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας, ἔκ τε φοινίας
 πληγῆς μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
 οἴμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920
 ποῦ Τεῦκρος; ὥς ἀκμαῖ' ἂν, εἰ βαίῃ, μῶλοι,
 πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθυρμόσαι.
 ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὦν οἷως ἔχεις,
 ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.
- ΧΟ. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ ἀντ. 925
 στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακὰν
 μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοιά μοι
 πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες 930
 ὠμόφρων ἐχθοδὸν Ἀτρεΐδαις
 οὐλίῳ σὺν πάθει.
 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ 935

•••• ὄπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

ΤΕ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. χωρεῖ πρὸς ἥπαρ, οἶδα, γενναία δῦη.

ΤΕ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι, 940
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

ΧΟ. ξυναυδῶ.

ΤΕ. οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ 945
χωροῦμεν, οἷοι νῦν ἐφεστᾶσι σκοποί.

ΧΟ. ὦμοι, ἀναλγήτων

δισσῶν ἐθρόησας ἀναυδον
ἔργον Ἀτρεΐδαν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕ. αὐκ ἂν τὰδ' ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα. 950

ΧΟ. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

ΤΕ. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἢ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

ΧΟ. ἦ ῥα κελαινῶπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολὺτλας ἀνὴρ,
γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα,
φεῦ φεῦ,

ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι. 960

ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελόντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμῶξειαν ἐν χρεῖα δορός.

οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τὰγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ. 965

ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελεν.
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἂν κάτα;

θεοῖς τέθηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ.
 πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κenoῖς ὕβριζέτω.
 Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
 λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

970

ΤΕΥ. ἰὼ μοί· μοι.

ΧΟ. σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν
 βοῶντος ἄτης τῇσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

975

ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὅμμ' ἐμοί,
 ἄρ' ἤμπόληκά σ', ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟ. ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥ. ὦ μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.

980

ΧΟ. ὡς ὦδ' ἐχόντων

ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΘ. πάρα στενάζειν.

ΤΕΥ. ὦ περισπερχεῖς πάθος.

ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΥ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
 τὸ τοῦδε ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΘ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

985

ΤΕΥ. οὐχ ὅσον τάχος
 δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μὴ τις ὥς κενῆς
 σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
 ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε. τοῖς θανούσι τοι
 φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.

ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλει
 ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

990

ΤΕΥ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
 ἀγκιστον ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγὼ,
 ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
 μάλιστα τοῦμὸν σπλῆγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
 ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὺν ὥς ἐπησθόμην

995

μόρον διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος.
 ὀξεία γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινὸς
 διήλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανῶν.
 ἀγὼ κλύων δειλαιὸς ἐκποδὼν μὲν ὦν 1000
 ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὀρώων ἀπόλλυμαι.
 οἴμοι.
 ἴθ' ἐκκάλυψον, ὥς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὃ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005
 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, ἐς ποίους βροτοὺς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἦ πού με Τελαμῶν, σὸς πατήρ ἐμός θ' ἄμα,
 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεῶς τ' ἴσως
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὔχ; ὅτφ πάρα 1010
 μῆδ' εὐτυχοῦντι μῆδὲν ἥδιον γελᾶν.
 οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν,
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία
 σέ, φίλτατ' Αἴας, ἥ δόλοισιν, ὡς τὰ σά 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
 ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
 πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ἡρόμην.
 οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὃ τάλας, ὑφ' οὗ 1025
 φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὡς χρόνῳ
 ἐμελλέ σ' ἔκτωρ καὶ θανῶν ἀποφθιεῖν;

σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
 Ἐκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 ζωστήρι πρισθεὶς ἵππικῶν ἐξ ἀντίγων 1030
 ἐκνάπτει' αἰὲν, ἔς τ' ἀπέψυξεν βίον·
 οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὀλωλε θανάσιμῳ πεσέματι.
 ἄρ' οὐκ Ἑρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος
 κακείνον Ἀϊδης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
 ἐγὼ μὲν ἂν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
 φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανῶν θεοῦς·
 ὅτφ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κείνός τ' ἐκείῳα στεργέτω, καὶ γὰρ τάδε.

ΧΟ. μὴ τῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 φράζου τὸν ἄνδρα, χῶ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν δὲ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

ΤΕΥ. τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;

ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045

ΤΕΥ. ὀρώ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὦν οὐ δυσπετής.

ΜΕ. οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
 μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἑᾶν ὅπως ἔχει.

ΤΕΥ. τίνας χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον;

ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὅς κραίνει στρατοῦ.

ΤΕΥ. οὐκ οὖν ἂν εἴποις ἦντιν' αἰτίαν προθείς; 1051

ΜΕ. ὁθύνει' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
 ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
 ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν·
 ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055
 νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὥς ἔλοι δόρει·
 καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεσεν,
 ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὁδ' εἴληχεν τύχην,

θανόντες ἂν προὔκειμεθ' αἰσχίστερ μοῖρῃ,
 οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς. 1060
 τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν.
 ὣν οὐνεκ' αὐτὸν οὐτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
 τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
 ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένον
 ὄρνισι φορβὴ παραλίῃσι γενήσεται. 1065
 πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.
 εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ᾔδνηθήμεν κρατεῖν
 πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
 χερσὶν παρευθύνοντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
 λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070
 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημότην
 μηδὲν δίκαιον τῶν ἐφεστάτων κλύειν.
 σὺ γάρ ποτ' οὐτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 φέροντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος,
 οὐτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι 1075
 μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γενηήσῃ μέγα,
 δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ μικροῦ κακοῦ.
 δέος γὰρ ᾧ πρόσσεστιν αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ,
 σωτηρίαν ἔχοντα τότ' ἐπίστασο· 1080
 ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται παρῇ,
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
 ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίρισον,
 καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἂν ἠδῶμεθα 1085
 οὐκ ἀντιτίσειν αὐθις ἂν λυπώμεθα.
 ἔρπει παραλλάξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
 αἰθῶν ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονέω.
 καὶ σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θέπτειν, ὅπως

μη τάνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.

1090

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑπαστήσις σοφὸς
εἴτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστῆς γένῃ.

ΤΕΥ. οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,

ὃς μηδὲν ὦν γυναιῖσιν εἴθ' ἁμαρτάνει,

1095

ὃθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι

ταιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

ἄγ', εἰπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἥ σὺ φῆς ἄγην

τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβὼν;

οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὥς αὐταῦ κρατῶν;

ποῦ σὺ στρατηγεῖς ταῦδε; προῦ δέ σοι λεῶν 1100

ἔξεστ' ἀνάσσειν ὦν ὃδ' ἦγαγ' οἴκοθεν;

Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ' ἡμῶν κρατῶν.

οὐδ' ἔσθ' ἅπου σοὶ τόνδε κοσμήσαι πλέον

ἀρχῆς ἔκειτα θεσμὸς ἦ καὶ τῷδε σέ.

ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ' ὅλων 1105

στρατηγός. ὥστ' Αἴαντος ἡγείσθαι πατε,

ἀλλ' ὦν περ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ' εἴτε μὴ σὺ φῆς.

εἴθ' ἄτερος στρατηγός, ἐς ταφὰς ἐγὼ

θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὺν δείσας στόμα. 1110

οὐ γάρ, τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐστρατεύσατο

γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέφ,

ἀλλ' οὔνεχ' ὄρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,

σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας.

πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν 1115

καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε. τοῦ δέ σοῦ ψόφου

αἶκ' ἂν στραφείην, ὥς ἂν ἦς οἷός περ εἶ.

ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.

τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶ ὑπέρδικ' ἦ, δάνει.

ΜΕ. ὁ τοξότης ἔαικεν αὐ σμικρὸν φρονεῖν.

1120

- τὰ δ' ἄλλ' ἐν ᾿Αιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865
- ΗΜ. πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
 πᾶ πᾶ
 πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ ;
 κοῦδεῖς ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.
 ἰδοῦ, 870
 δοῦπον αὖ κλύω τινά.
- ΗΜ. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.
- ΗΜ. τί οὖν δῆ ;
- ΗΜ. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.
- ΗΜ. ἔχεις οὖν ; 875
- ΗΜ. πόνου γε πληῆθος, κοῦδέν εἰς ὄψιν πλέον.
- ΗΜ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
 κελευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανεῖς.
- ΧΟ. τίς ἂν δητὰ μοι, τίς ἂν φιλοπόνων στρ. 879
 ἀλιαδᾶν ἔχων ἀμφ' αὐπνοὺς ἄγρας,
 ἥ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν, ἥ ῥυτῶν
 βοσπορίων ποταμῶν, τὸν ὠμόθυμον 885
 εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσω
 ἀπύοι ; σχέτλια γὰρ
 ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων
 οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
 ἀλλ' ἀμειννὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου. 890
- ΤΕ. ἰὼ μοί μοι.
- ΧΟ. τίνος βοή παράυλος ἐξέβη νάπους ;
- ΤΕ. ἰὼ τλάμων.
- ΧΟ. τὴν δουριληπτον δύσμορον νύμφην ὀρώ
 τέκμησαν, οἷκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. 895
- ΤΕ. ᾗχωκ', ὀλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.
- ΧΟ. τί δ' ἔστιν ;
- ΤΕ. Αἶας ὃδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς

- κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.
- ΧΟ. ὦμοι ἐμῶν νόστων· 900
 ὦμοι, κατέπεφνες, ἄναξ, *
 τόνδε συνναύταν, ὦ τάλας·
 ὦ ταλαῖφρον γύναι.
- ΤΕ. ὥς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.
- ΧΟ. τίνος ποτ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος ; 905
- ΤΕ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
 πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγρεῖ.
- ΧΟ. ὦμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰμίχθης, ἄφαρκτος φίλων·
 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' αἰδρις, κατημέλησα.
 πᾶ πᾶ 911
- κεῖται ὁ δυστράπελος, δυσώνυμος Αἴας ;
- ΤΕ. οὔτοι θεατὸς· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ 915
 φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
 οὔδεις ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίῃ βλέπειν
 φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας, ἔκ τε φοινίας
 πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
 οἴμοι, τί δράσω ; τίς σε βαστάσει φίλων ; 920
 ποῦ Τεῦκρος ; ὥς ἀκμαῖ' ἄν, εἰ βαίῃ, μῶλοι,
 πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαυρόσαι.
 ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὦν οἷως ἔχεις,
 ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.
- ΧΟ. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ 925
 στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακὴν
 μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοιά μοι
 πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες 930
 ὠμόφρων ἐχθοδὶπ' Ἀτρεΐδαις
 οὐλίφ σὺν πάθει.
 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ 935

♦♦♦♦ ὀπλων ἔκειτ' ἄγων πέρι.

ΤΕ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. χωρεῖ πρὸς ἡπαρ, οἶδα, γενναία δύναι.

ΤΕ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι, 940
τοιουδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλον.

ΤΕ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

ΧΟ. ξυναυδῶ.

ΤΕ. οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ 945
χωροῦμεν, οἷοι νῶν ἐφεστᾶσι σκοποί.

ΧΟ. ὦμοι, ἀναλγῆτων
δισσῶν ἐθρόησας ἄναυδον
ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕ. οὐκ ἂν τὰδ' ἔσση τῇδε, μὴ θεῶν μέτα. 950

ΧΟ. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἦνυσαν.

ΤΕ. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

ΧΟ. ἥ ῥα κελαινῶπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνὴρ,
γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα,
φεῦ φεῦ,

ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι. 960

ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελώντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ ὀρόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμῶξειαν ἐν χρεῖα δορός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τὰγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ. 965
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἡ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελεν.
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελέφεν ἂν κατά;

θεοῖς τέθηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ.
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κερτοῖς ὕβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἔμοι
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται

970

ΤΕΥ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

975

ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἔμοι,
ἄρ' ἡμποληκά σ', ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟ. ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥ. ὦ μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.

980

ΧΟ. ὡς ἔδ' ἐχόντων

ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟ. πάρα στεναίνειν.

ΤΕΥ. ὦ περισπερχεῖς πάθος.

ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΥ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

985

ΤΕΥ. οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ὥς κενῆς
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε. τοῖς θανούσι τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελαῖν.

ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλει
ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

990

ΤΕΥ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἔμοι
ἀγνωστον ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγὼ,
ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
μάλιστα τοῦμὸν σπλήγχνιν, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὺν ὥς ἐπησθόμην

995

μόρον διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος.
 ὀξεία γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινὸς
 διήλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανόν.
 ἄγῳ κλύων δειλαιοὺς ἐκποδὼν μὲν ὧν
 ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὀρώων ἀπόλλυμαι.
 οἴμοι.

1000

ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.

1005

ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βροτούς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἦ ποῦ με Τελαμών, σὸς πατήρ ἐμός θ' ἄμα,
 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἴσως
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὔχ; ὅτφ πάρα
 1010
 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
 οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν,
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
 σέ, φίλτατ' Αἴας, ἣ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
 ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.
 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
 πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ἡνύρμην.
 οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπᾶσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὦ τάλας, ὑφ' οὗ
 1025
 φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὡς χρόνῳ
 ἐμελλέ σ' Ἔκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθιεῖν;

σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
 Ἐκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 ζωστήρι πισθείς ἱππικῶν ἐξ ἀντίγων 1030
 ἐκνάπτει αἶεν, ἔς τ' ἀπέψυξεν βίον·
 οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὀλωλε θανάσιμῳ πεσέματι.
 ἄρ' οὐκ Ἑρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος
 κακείνον Ἀιδης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
 ἐγὼ μὲν ἂν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
 φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
 ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κείνός τ' ἐκείῳα στεργέτω, καγὼ τάδε.

ΧΟ. μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 φράζου τὸν ἄνδρα, ᾧ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν ἂν δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

ΤΕΥ. τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;

ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045

ΤΕΥ. ὀρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὦν οὐ δυσπετήης.

ΜΕ. οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
 μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἔαν ὅπως ἔχει.

ΤΕΥ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον;

ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραινεί στρατοῦ.

ΤΕΥ. οὐκ οὖν ἂν εἴποις ἦντιν' αἰτίαν προθείς; 1051

ΜΕ. ὀθοῦνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
 ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
 ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν·
 ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055
 νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὥς ἔλοι δόρει·
 καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεσεν,
 ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὁδ' εἴληχεν τύχην,

θανόντες ἂν προὔκειμεθ' αἰσχίοντα μόρῃ,
 οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὰς 1060
 τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν.
 ὧν οὐνεκ' αὐτὸν οὐτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
 τοσοῦτον ὅστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
 ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος
 ὄρνισι φορβὴ παραλίῳις γενήσεται. 1065
 πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.
 εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ὀδυνήθημεν κρατεῖν
 πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
 χερσὶν παρευθύνοντες. σὺ γὰρ ἔσθ' ὅπου
 λόγων ἀκούσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070
 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημότην
 μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστάτων κλύειν.
 σὺ γάρ ποτ' οὐτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 φέροντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος,
 οὐτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι 1075
 μηδὲν φόβου πρόβλημα μῆδ' αἰδοῦς ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεγήνησιν μέγα,
 δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
 δέος γὰρ ᾧ πρόσσεστιν αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ,
 σωτηρίαν ἔχοντα τότ' ἐπίσταςο· 1080
 ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἂ βούλεται παρῇ,
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
 ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
 καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἂν ἠδῶμεθα 1085
 οὐκ ἀντιτίσειν αὖτις ἂν λυπώμεθα.
 ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
 αἰῶν ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονεῶ.
 καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως

μη τάνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πίσης. 1090

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσις σαφὺς
εἴτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστῆς γένῃ.

ΤΕΥ. οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὃς μηδὲν ὦν γοκαῖσεν εἰθ' ἁμαρτάνει,
ὃθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι 1095

τρυαῶθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

ἄγ', εἰπ' ἀπ' ἀρχῆς αἰθις, ἥ σὺ φῆς. ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβῶν;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὥς αὐτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς ταῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν 1100

ἔξεστ' ἀνάσσειν ὦν οὐδ' ἦγαγ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.

οὐδ' ἔσθ' ἄπου σοὶ τόνδε κοσμήσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτα. θεσμὸς ἦ καὶ τῷδε σέ.
ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων 1105

στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγείσθαι ποτε.
ἀλλ' ὦν περ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς.
εἴθ' ἄτερος στρατηγός, ἐς ταφὰς ἐγὼ

θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα. 1110

οὐ γάρ, τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐστρατεύσατο
γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέψ,

ἀλλ' οὔνεκ' ὄρκων οἴσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας.

πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβῶν 1115

καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε. τοῦ δέ σοῦ ψόφου

οἶκ' ἂν στραφείην, ὥς ἂν ἦς. οἴός περ εἶ.

ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.

τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἄν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.

ΜΕ. ὁ τοξότης ἔαικεν αὐτὸν σμικρὸν φρονεῖν. 1120

- ΤΕΥ. οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
 ΜΕ. μέγ' ἂν τι κομπάσεις, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
 ΤΕΥ. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοὶ γ' ὥπλισμένῳ.
 ΜΕ. ἡ γλώσσά σου τὸν θυμὸν ὥς δεινὸν τρέφει.
 ΤΕΥ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125
 ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με ;
 ΤΕΥ. κτείναντα ; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.
 ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
 ΤΕΥ. μή νυν ἀτίμα θεοὺς θεοῖς σεσωσμένος.
 ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους ; 1130
 ΤΕΥ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρών.
 ΜΕ. τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.
 ΤΕΥ. ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ ;
 ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.
 ΤΕΥ. κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ἠϋρέθης. 1135
 ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς, κοῦκ ἐμοὶ, τόδ' ἐσφάλη.
 ΤΕΥ. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.
 ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.
 ΤΕΥ. οὐ μᾶλλον, ὥς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
 ΜΕ. ἐν σοὶ φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτόον. 1140
 ΤΕΥ. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὥς τεθάψεται.
 ΜΕ. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν
 ναύτας ἐφορμήσαντι χειμῶνος τὸ πλεῖν,
 ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν ἡῦρες, ἥνικ' ἐν κακῷ
 χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφαῖς 1145
 πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
 οὔτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
 σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
 χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
 ΤΕΥ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων, 1150
 ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας·

- κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμπερὴς ἐμοὶ
 ὀργήν θ' ὅμοιος εἶπε τοιοῦτον λόγον,
 ἄνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
 εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
 τοιαῦτ' ἀνολβὸν ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
 ὀρῶ δέ τοί νιν, κᾶστιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
 οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἥνιξάμην ;
 ΜΕ. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχροὺς, εἰ πύθοιτό τις
 λόγοις κολάζειν ᾧ βιάζεσθαι πάρα. 1160
 ΤΕΥ. ἄφερπέ νυν. κάμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
 ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.
 ΧΟ. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
 ἀλλ' ὥς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
 σπεῦσον κοίλῃν κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1165
 τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν αἰμίμηστον
 τάφον εὐρώεντα καθέξει.
 ΤΕΥ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
 πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
 τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170
 ὦ παῖ πρόσσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
 ἱκέτης ἔφαψαι πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο.
 θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χερσὶν ἔχων
 κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαντοῦ τρίτου,
 ἱκτῆριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
 βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
 κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,
 γένους ἄπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
 αὐτῶς ὕπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
 ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε 1180
 κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
 ἡμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας

παρέστατ', ἄλλ' ἀρήγετ', ἔε τ' ἐγὼ μάλιν
τάφου μεληθεῖς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.

ΧΟ. τίς ἄρα νέατος ἐς πάτε λήξει. παλυπλάγκτων
ἐτέων ἀριθμὸς. στρ. α'. 1185

τὰν ἄπαιστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσποήτω

μόχθων ἄται ἐπάγων

ἀν' εὐρώδῃ Τροίαν,

1190

δύστανον οὐκίδος Ἑλλάνων;

ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦκαι μέγαν ἢ τὸν πολύ-

καινον Ἄιδαν

ἀντ. α'. 1198

κείνος ἀνὴρ,, ὃς στυγεράων ἔδειξεν ὄπλων

1195

Ἑλλάσι κοινὸν Ἄρη,

ἰὼ πόνοι πρόπονοι

κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπου.

ἐκείνος οὔτε στεφάνων

στρ. β'. 1200

οὔτε βαθειᾷν κυλίκων

νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,

οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄταβαν

δύσμορος οὔτ' ἐνυυχίαν

τέρψιν ἱαίνειν.

ἐρώτων δ' ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦμοι.

1205

κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὔτως,

αἰὲ πικιναῖς δρόσοις.

τεγγόμενος κόμας,

λυγρᾶς μνήματα Τροίας.

1210

καὶ πρὶν μὲν ἐξ ἐνυυχίου

ἀντ. β'. 1215

δείματος ἦν μοι προβολὰ.

καὶ βελέων θούριος Δίας,

νῦν δ' οὗτος ἀνείται στυγεροῦ

δαίμονι.. τίς μιν, τίς ἐπ' αὖν

1215

τέρψις ἐπέσται;

γενοίμεν ὡς ὑλῆν ἔπειτα πόππαι·
 πρόβλημ' ἀλίπλυστον, ἀκραί
 ὑπὸ πλάκε Σουμίου,
 τὰς. ἱερὰς ὅπως
 προστίποιμαι Ἀθάνας.

1220

ΤΕΥ. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην·
 Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον·
 δῆλος δέ μουστί σκαῖον ἐκλύσων στόμα.

1225

ΑΓΑ. σέ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
 τλῆναι καθ' ἡμῶν. ἴδ' ἀνομιωκτὶ χανεῖν;
 σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,
 ἥ που τραφεῖς ἄν' μητρὸς εὐγενοῦς ἀπο
 ὑψήλ' αἰόμπεις κατ' ἄπρων ὠδοιπόρεις;
 ὅτ' οὐδὲν ἄν' τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὑπερ,
 κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μαλεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω·
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὥς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλεε.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούει μεγάλα πρὸς δούλῳ κακά ; 1235
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ἴδ' ὑπέρφρονα ;
 ποῦ βῆκτος ἢ ποῦ στάντος οὔπερ οὐκ ἐγώ ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλήρ' ὅδε ;
 πικρούς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε,
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κοῦκ ἀρέσκει ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις·
 εἴκειν δ' τοῖς πολλοῖσιν ἡρεσκειν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που.
 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατὰσπασας γένοιτ' ἄν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τὰς δίκῃ μικῶτας ἐξωθήσομεν.

1230

1240

1245

- καὶ τοὺς ὀπισθεν ἐς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς 1250
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονούντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὁμως
 μάλιστα ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὀρώ τάχ', εἰ μὴ νῦν κατακτῇσει τινά·
 ὅς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις κἄξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις ; οὐ μαθὼν ὅς ἐῖ φύσιν
 ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260
 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά ;
 σοὺ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλώσσαν οὐκ ἐπαίω.
 ΧΟ. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265
 ΤΕΥ. φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
 χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦς' ἀλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνηστίν, οὐ σὺ πολλάκις
 τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δόρει· 1270
 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἡνίκα
 ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλημένους,
 ἦδη τὸ μῆδὲν ὄντας, ἐν τροπῇ δορὸς 1275
 ἐρρύσατ' ἐλθὼν μούνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἦδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
 πυρὸς φλέγοντος. ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος τάφρων ὑπερ ;

τίς ταῦτ' ἀπείρξεν; οὐχ ὃδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
 ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδέ συμβῆναι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
 χῶτ' αὖθις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνου,
 λαχὼν τε κἀκέλευστος, ἤλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπετήν τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς, 1285
 ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
 ὃδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρῶν,
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προῦφν πατῆρ
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἄτρεά δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον,
 προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυσ Κρήσσης, ἐφ' ἣ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατῆρ
 ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
 τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
 ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμήν 1300
 ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
 βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ ἔδωκεν Ἀλκμήνης γόνος.
 ἄρ' ὥδ' ἀριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
 βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος, 1305
 οὐδ' νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εὖ νυν τύδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χῆμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
 ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310

- θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
 γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὀμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
 ὥς εἰ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ ἔμοι θρασυός. 1315
- ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὸς,
 εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρεϊ.
- ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ῥησθόμην
 βοῇν Ἀτρεϊδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
- ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, 1320
 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;
- ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά.
- ΑΓΑ. ἤκουσεν αἰσχρά· θρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
- ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325
- ΑΓΑ. οὐ φησ' εἴσειν τάδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
 ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψει ἐμοῦ.
- ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι πᾶληθ' ἰλὺα
 σοὶ μηδὲν ἥσσειν ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;
- ΑΓΑ. εἶπ' ἢ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὐφρονῶν, ἐπεὶ 1330
 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
- ΟΔ. ἀκούε νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
 μὴ τλῆς ἄθαπτον ἴδ' ἀναλγήτως βαλεῖν
 μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
 τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
- καμὸι γὰρ ἦν ποθ' οὔτος ἔχθιστος στρατοῦ,
 ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων
 ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
 οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν
 ἐν ἄνδρ' ἰδεῖν ἀριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλεύως.

ᾧστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' εἰ μισῶν κυρῆς. 1345

ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί ;
ΟΔ. ἔγωγ' ἐμίσουν θ', ἥνικ' ἦν μισεῖν καλόν.
ΑΓΑ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή ;
ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾷδιον. 1350

ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρή τῶν ἐν τέλει.
ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
ΑΓΑ. μέμνησ' ὅποι' ὤφωτ' τὴν χάριν δίδως.
ΟΔ. ὃδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. 1355

ΑΓΑ. τί ποτε ποιήσεις ; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν ;
ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἐχθρας πολὺ.
ΑΓΑ. τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς.
ΟΔ. ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὐθις πικροί.
ΑΓΑ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους ; 1360

ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
ΑΓΑ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θημέρᾳ φανεῖς.
ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλήσι πᾶσιν ἐνδίκους.
ΑΓΑ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔαν ;
ΟΔ. ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι. 1365

ΑΓΑ. ἡ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ μαντῷ πονεῖν ;
ΑΓΑ. σὸν ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
ΟΔ. ὥς ἂν ποιήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.
ΑΓΑ. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὥς ἐγὼ 1370

σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῇσδε καὶ μείζω χάριν·
οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὦν ἔμοιγ' ὁμῶς

ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρῆς.

ΧΟ. ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ. 1375

ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι
ὅσον τότε ἔχθρὸς ἦ, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον
χρῆ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380

ΤΕΥ. ἀριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ.
τούτῳ γὰρ ὦν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ
μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρὼν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα, 1385
ὥς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν,
αὐτός τε χῶ ξύναιμος ἠθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.

τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ
μνήμων τ' Ἑρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390

κακοὺς κακῶς φθειρείαν, ὥσπερ ἦθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.

σέ δ', ὦ γεραιῷ σπέρμα Λαέρτου πατρὸς,
τάφου μὲν ὁκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔαν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ· 1395

τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεῖ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.

ΟΔ. ἀλλ' ἦθελον μὲν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον 1400
πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΥ. ἄλεις· ἦδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον

χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὀσίων
 θέσθ' ἐπικάειρον·

1405

μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη
 τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
 παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,

φιλότῃτι θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ
 τάσδ' ἐπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ

1410

σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
 μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ
 φησὶ παρῆναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ

1415

κοῦδενί πω λῶνι θνητῶν.

[Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.]

ΧΟ. ἥ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
 γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
 τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

A J A X.

NOTES.

1. ἀεὶ δέδορκά σε. *I see you ever, &c.* The perfect δέδορκα has present signification. See l. 360.
2. κείραν τιν' ἐχθρῶν κ.τ.λ. *Hunting to snatch an (opportunity of) assault upon your foes.* Compare the Latin phrase "capere impetum." In this case ἐχθρῶν is a genitive of the object after κείραν. Compare δυσμενῶν θήραν, line 564.
[Others explain, ἀρπάζαι κείραν to over-master ("præripere") any onset which foes may make.]
7. εἶ δὲ σ' ἐκφέρει κ.τ.λ. *And well your steps (βάσις) lead you hither like some keen-scented course (βάσις) of Spartan hound.*
[Or take εὐρινός as a genitive agreeing with κυνός.]
Others take ὥς—"as it were," "ut ita dicam;" and thus avoid supplying βάσις; and render, *and well doth, as it were (ὥς), the keen-scented course of Spartan hound carry you forth (to your end.)*
15. Render, *How easy to be known, (is) thy voice (which) I hear.*
19. βάσιω κυκλοῦντα, *bending round and round my steps.*
22. ἔχει περάνας, *he hath accomplished.*

On the double accusatives *ῆμᾱς* and *πρᾶγος*, see Jelf, Gr. G. § 583.

εἰργασται, used in active signification.

27. *ἐκ χειρός* = "vi illatâ," *by deed of violence*. Or take *ἐκ χειρός* = "cominus," i. e. *by deed of his own hand*, (*αὐτό-χειρ*.)

αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις, *herdsmen and all*. See Jelf, G. G. § 604, 1.

30. *πεδία*. Accus. after verb of motion, *πηδῶντα*, signifying the way in which he went. Compare such phrases as *βαίνειν ὁδόν*. See Jelf, G. G. § 557, 558, 1.

33. *δτου*, i. e. *δτου τᾶδε ἐστίν*, *whose deeds these are*.

34. *καιρὸν* = *ἐς καιρόν*, *seasonably*. Compare "commodum advenire." See line 1316.

40. *ῆξεν χέρα*. N.B.—The verb *αἶσσω* properly meaning "rush," "dart along," is here used as if transitively with *χέρα*, *violently to move his hand*. Compare phrase *βαλὼν πόδα*.

41. *τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων*, (in respect) of the arms of Achilles. See Jelf, G. G. § 488.

42. *ἐπεμπέπει βάσιν*. Compare such phrases as *ἔρπει ἐξόδους*, *ἐξίέναι στρατείας*. See Jelf, § 558, 2. Our Scotch phrase "gang that gate" well illustrates the idiom.

49. *πύλαι στρατηγίδες δισσαι*, *the gates of the two generals' tents*; namely, of Agamemnon and Menelaus. (So *ναῦς στρατηγίς* is used for "flag-ship," or even *ἡ στρατηγίς*.)

52. *τῆς χαρᾶς*, genitive after *ἀπειργῶ*.

53. Render, *And turn him off towards the flocks, the herdsmen's mingled charge of plunder, yet unparted*.

54. *ἔκειρε φόνον* = *κείρων ἐποίησεν φόνον*. *φόνος πολέκερος*,

slaughter of many a horned beast. Compare *εὐκέρως ἔργα*, v. 64 of this play. *ραχίζων*, *cleaving down*, *ραχίζω*, is lit. "cleave the spine," [*ράχις*], see l. 299. *κύκλω*, *all round him*.

68. *θαρσῶν δὲ κ.τ.λ.* Either render, *But boldly wait, nor look for the man as any source of ill to you.*

Or (which is perhaps better,) take *μηδὲ συμφορὰν δέχου* as parenthetic, and construe *τὸν ἄνδρα* with *μίμνε*.

72. *ἀπειθύνοντα*, guiding; ruling; restraining; and so with *δεσμοῖς*, *binding*. Comp. l. 542.

75. *οὐ σίγ' ἀνέξει.* *Will you not endure silently; and not shew cowardice?* i. e. "Will you not avoid shewing cowardice?" *οὐ* belongs to both clauses. *δειλίαν ἀρεῖς*, Compare v. 129, *δγκον ἄραι*, to grow proud, so *θάρσος αἶρειν*, &c. The middle perhaps in this sense is more usual than the active; see l. 245.

[Some explain *δειλίαν αἶρειν* to signify rather "*incurring an imputation of cowardice*" than merely shewing the vice; in this sense compare l. 193, *κακὰν φάτιν ἄρη*.]

77. (*φοβούμενος*) *τί μὴ γένηται (τοῦτο λέγεις;)* "*For fear of what say you so?*" "*ne quid accidat?*" Compare l. 107. See Jelf, G. G. § 882, 1.

82. Render, "I would not have shrunk from him in fear (when he was) in his senses. On *φρονούντα* accusative after *ἔξέστην*, see Jelf, G. G. § 548, 1. Obs. 1; and compare, "*fontesque avertitur*," Virg. Georg. iii. 499.

83. *ἀλλ' οὐδὲ νῦν (δέος ἐστί) μῆ. κ.τ.λ.*

90. *ἐντρέπει.* *Do you respect?* lit. "do you turn yourself round because of." Compare *Œd. Tyr.* l. 724, 1226, 1056; remark also the use of the word in the New Testament. *ἐντραπήσονται* (St. Matthew xxi. 37) is rendered "They will Reverence."

98. *δοτε*, (yes) in such a way that, &c.
103. *Did you ask me of that cunning fox where he is?* Compare CEd. Col. 1. 1218, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἔν τῷοις ὄπον. See Jelf, G. G. § 898, 2.
112. Render, *I wish you to have your way in all things else.*
116. Render, *But this I charge you.*
122. Render, *But I pity him all-wretched as he is, although he is an enemy.*
130. *ἡμέρα*, Either a single day. Or in sense of 'Time;' as in the phrase εἰς τὸδ' ἡμέρας, "up to the present time." Compare "Damnosa quid non imminuit Dies!" Hor. Od. iii. 6. 45.
141. *νυκτὸς*, genitive, signifying point of time. See l. 285.
143. *λειμῶνα ἵππομανῆ*, meadow where-horses-run-at-large.
154. *leis*, hurling at; in which sense *τημι* is used with genitive of person. See Jelf, G. G. § 509.
157. *τὸν ἔχοντα*, the rich; compare "aut doluit miserans inopem, aut invidit habenti," Virg. Georg. ii. 499.
163. Render, *Right judgments of these things.*
164. *θορυβεῖ*, thou art troubled or clamoured down.
167. Render, *But (forasmuch as in truth, when they have escaped thy eye they παταγοῦσιν, &c.) they, in fear of thee (as of a) great vulture, would suddenly, &c.*
172. *Ταυροπόλα*, 'Tauropolē;' the meaning of the epithet is doubtful. Some explain "worshipped at Tauris;" some "hunting bulls;" some "drawn by bulls;" some "fierce."
175. *πανδάμους*, i.e. ἀδάστους, (see l. 54.) ἀγελαῖας, herding, feeding in herd.

172—6. ἡ δὲ σε, κ.τ.λ. [I.] *Did Artemis, &c., urge thee, &c., (i.) either methinks (ἡ σου) on account of some victory for-which-no-thank-offerings-have-been-received-by-her, [i. e. for the cause which consisted in that she received no thank offerings], or, (because she was) defrauded of glorious spoils (gained in war); (ii.) or [εἶτε = the doubt whether it was from war or hunting.] on account of deer-hunts from-which-no-offering-has-been-made-to-her; [II.] Or (ἡ) did Enyalios having some [ἡ τιν' ἔχων μομφάν] cause of anger on account of his assisting spear, avenge the outrage by these nightly delusions?* The construction of χάριν being according to its origin, as an accus. case. Jelf, G. G. § 580, 1, 2. § 621. Obs. 2. Or else explain χάριν ἀκάρπτωτον νίκας = χάριν νίκας ἀκαρπώτου.

183. οὐ ποτε γὰρ κ.τ.λ. *Else never wouldst thou have gone so far leftwards of (or from) thy (right) mind, i. e. never wouldst thou have so far deviated from thy right mind. Compare the use of the Latin delirare. [Others take φρενόθεν γε = at least of thine own impulse, opposed to ἡκοι γὰρ ἂν θεία νόσος, l. 186. Render, For never at least of thine own impulse wouldst thou have gone so far towards folly.]*

188. ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους, (i. e. ὑποβάλλουσι κλεπτικούς μύθους) *they deceitfully-move rumours, foisting them against thee; i. e. "whisper malicious rumours;" compare l. 1137.*

190. ἡ ΤΙΞ τὰς ἀσώτου Ξισυφιδᾶν γενεᾶς.

191. μ', i. e. μοί, *I pray.*

192. ὄμμ' ἔχων, *gazing still.*

193. κακὰν φάτιν ἄρη, *draw upon yourself this evil rumour. [The word ἄρη possibly has the sense of drawing on self in increased force.]*

194. ἄνα, interjecti = ἀνάστηθι.)
195. ἀγωνίῳ σχολᾷ, *rest from toil.*
196. φλέγων, *raising the flame of.*
198. ἐν εὐανέμοις βάσσαις—in glens open to the gale; a metaphorical way of expressing a place where there is nothing to hinder envy moving.
202. χθονίων i.e. αὐτοχθόνων, *children of the soil*, i.e. not settlers, not ἐπήλυδες.
205. ὤμοκρατης is explained, *strong shouldered.* It might well be understood as = ὤμος καὶ καρτερὸς.
208. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας | νῦξ ἤδε βάρος;
[τί βάρος ἐνήλλακται; = τίνα βαρεῖαν ἐναλλαγὴν ἐνήλλακται; See Jelf, § 551, l. c.]
τῆς ἡμερίας a genitive of relation. Render, *What heavy change of its calm does this night shew?* i.e. *What fresh weight of sorrow does this night from out its stillness (after its stillness) shew?* The more common reading, τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμέρας | νῦξ ἤδε βάρος; would be rendered, lit. *In respect of what weighty-change is this night changed from the day?* —τῆς ἡμέρας. [sc. ἔρας.] i.e. *What fresh sorrow has this night brought?*
212. στέρξας ἀνέχει. (ἀνέχειν with participle has force of “keeping constant to, cherishing,”) *is constant to the love of; loved and still cherishes, &c.*
216. νύκτερος. *In time of night.* Notice the adjective where we use adverb.
222. οὐδὲ φευκτάν. *Nor yet which can be escaped from.*
226. ὁ μέγας μῦθος. The article as it were personifies. Compare CEd. Col., l. 1215, αἱ μακρὰὶ ἡμέραι. Also in this play, l. 646, ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος.
229. περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται. Render, “*Openly detected the hero will die, having slaughtered (as he has) &c. περί-*

φαντος, "circumquaque conspicuus," "apertus," has then a force almost of "digito monstratus" χειρόδεικτος; and would signify that his death would be as notorious as his madness and offence. See line 81. Notice also the use of περίφαντος in l. 598.

[The words are otherwise understood, Either "*too plainly will the hero die*," in which case the adjective περίφαντος is used = the adverb περιφανῶς, Compare νύκτερος, v. 217, &c.; a not unusual idiom in Greek to express an adverbial idea by an adjective agreeing with the subject of the sentence.

Or as merely = ἐμφανῶς, *before the eyes of all*.]

230. παραπλήκτω . . . ἱππονώμας. *Now that with maddened hand he has slaughtered with dark sword cattle and herdsmen.*

235. τὴν μὲν (sc. ποίμναν), *part of the flock.* ὧν, sc. βοτῶν implied in ποίμναν, l. 233.

236. τὰ δὲ, sc. βοτὰ.

242. λυγυρῆ, *whizzing.* The use of "argutus" in Latin as applied to sound is somewhat similar. See Virgil Ecl. 7, 1; 8, 22.

245. ὦρα τιν' ἦδη. *It is high time that one should hide in covering one's head, and steal away in flight.* ποδοῖν κλοπᾶν ἀρέσθαι, "*clam fugam capessere.*"

τινὰ = πάντα τινά. So we say "One ought to do," &c., meaning, as perhaps here, *oneself* especially.

249. εἰρεσίας ζυγόν. *The rowing bench, "transtra," "thwart."* ἕζομενον, *seating himself on.* ἕζομαι is generally used with ἐν or ἐπὶ; rarely as here with simple accusative. See Jelf, G. G. § 556, c.

250. μεθεῖναι νῶα. It is the simplest plan to consider μεθεῖναι used intransitively and absolutely, without any

particular ellipsis, as = "give-way." *ναί* is then merely a modal dative. Such an intransitive use may be justified by general license in use of *ἴημι* and its compounds, and is much like such idioms as "indulge ordinibus," Virg. G. ii. 277; "addunt in spatia," Virg. G. i. 513. Compare also such words as *βάλλω* and *ἐλαύνω* in many cases in which the word originally understood has become so lost by usage that the verb seems either transitive or intransitive. Some, however, supply *ἐαυτόν*, i.e. *βῦψαι ἐαυτὸν ἐν νηὶ καὶ φυγεῖν*, Schol.

Others consider *εἰρεσίαν* to be implied from the preceding line, and *μεθεῖναι* (*εἰρεσίαν*) *ναί* (lit. *to let-free rowing to the ship*) will mean "to give the ship free way."

251. *ἐρέσσουσιν*, *ply*; compare Antigone, l. 159.

253. Render, *I fear, smitten, to suffer with him, a death by stoning, whom a terrible fate holds*: *ἄπλᾶτος* literally means "unapproachable;" from *ἀ* privative, and *πλάω* (poetic form of *πελάζω*), which means, 1, to approach; 2, to make to approach.

257. *οὐκ ἔτι*, sc. *ἴσχει*. Compare v. 415.

261. *μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος*, *when no one else has assisted in the deed*.

262. *ὀποτείνει* is explained, *Strains-to-the-utmost great anguish*. But it need mean no more than "subdit," "suggerit," "suppeditat."

267. *κοινὸς ἐν κοινοῖσι*, *associated in a common lot*.

276. *Ἄρα, nonne igitur*. *Are not then, &c.*? See Jelf, G. G. § 873, 2.

278. *μὴ 'κ θεοῦ πληγὴ τις ἦκη*, *lest some blow from heaven be come upon him*; *ἦκη* = "adsit," "advenerit."

279. *πῶς γὰρ*; is used for *πῶς γὰρ οὐ*; *How can it be otherwise?*

280. ὧς δὲ ἐχόντων κ.τ.λ. Genitive absolute with ὧς, where our own idiom would suggest accusative and infinitive, "*You must know that things are thus.*" Compare line 904, and 981—982; also compare l. 537.

285. ἄκρας νυκτὸς, *at the prime of night*, gen. signifying point of time; compare l. 141: also Electra, l. 698, ἄλλης ἡμέρας, "*on another day.*" See Jelf, G. G. § 523.

286. ἔσπεροι | λαμπτήρες, *the evening camp-lights.*

291. ἀφορμᾶς πείραν. ἀφορμᾶω is generally, as here, intransitive. For this construction of an accusative of equivalent notion after verb neuter see Jelf, G. G. § 558. 1, § 548. c. Render, "*startest forth in enterprize;*" Compare πείραν in line 1. See also note on line 42.

297. εὐερον, *well-fleeced*; the more usual reading was εὐκερων, "*well-horned,*" see lines 54, 64.

302. λόγους ἀνέσπα, *tossed-forth words.* ἀνασπᾶν λόγους, *to utter boastful words*; see Liddell and Scott on ἀνασπάω. ὅσῃν . . ἐκτίσαιοτο, depends on ἀνέσπα λόγους, and is the subject of his words. ἐκτίσαιοτο is Opt. because of the past tense ἀνέσπα: compare l. 314, κυροῖ after ἀνῆρετο.

308-9. ἐν δ' ἐρείπιοις | νεκρῶν ἐρειφθεῖς ἔζητ' ἀρνείου φόνου. The last genitive ἀρνείου φόνου is a further description of the former, νεκρῶν. Render, *And on heaps* (lit. 'wrecks') *of-carcases dashed down he satc, (heaps) of the slaughtered sheep.*

φόνος, as="dead-body," is more used by Euripides than Sophocles; compare in Latin "*mærentem abjungens fraternâ morte juvenum.*" Virgil, G. iii. 518.

310. Some take together ἀπρὸς δυνεῖ, *with clenched nails.* But see Jelf, G. G. § 611. Obs. 2. ἀπρὸς, adv. lit. "*closely biting*" (with the teeth) from ἀ copulative, = ἄμα signifying *union*; and πρὶω, "*to bite,*" (also "*to saw.*")

314. πράγματος; genitive of relation or locality, after τῷ.
Render, *in what case, in what plight?* Jelf, G. G. § 527;
so l. 386, ἢ ἐὶ κακοῦ.

321. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων. The genitive gives the more exact definition of the idea represented by the adjective ἀψόφητος. See line 464. Jelf, G. G. § 529. Obs. 2, 3. (Matth. G. G. § 339.) Render, *without utterance of shrill wailings.* Compare Electra, l. 36. Phæn. l. 324.

326. δῆλος ἐστὶν ὥς. = δῆλόν ἐστιν ὥς δρασεῖ = δηλονότι δρασεῖ. But the expressing the adverbial idea by an adjective gives *more* personal force to the sentence, calls the thought more strongly to the *subject* of the sentence, see line 217 and note on l. 229. "*He clearly shews he is minded-to-work some ill.*" See Jelf, § 684. Obs. 1.

349. Ἰδεσθε, *See what a swollen-flood (κύμα), from surging-sea of gore, eddying round, encircles me.*

350. ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ, *firm in right faith to me.*

360. πημονῶν ἔτ' ἄρκος ὄντα, *still being a defence against calamities.* ἄρκος πημονῶν, *defence from woes* (compare the Latin genitive "requies laborum," and in Greek such expressions as πύργος θανάτων, ἔρκος πολέμου, σκέπη φόβου. [The more common reading, ποιμένων ἐπαρκέσοντ' κ.τ.λ. would have to be rendered, *alone of my friends ready to assist me*: in which case ποιμένων was forced to mean, of "those who care for me," "of those who would help me."])

369. οὐκ ἐκτός; *Begone*, (lit. Will you not away? understand ἔπει.) οὐκ ἄσπορον κ.τ.λ. *Move hence!* (lit. "Will you not move hence your foot backwards?") ἐκνεμῇ. The middle (although unusual) perhaps gives a stronger personal force, so that οὐκ ἐκν. πόδα; almost = *Get thyself hence.*

372. *χερὶ*. The gen. more usual. See Jelf, G. G. § 531; unless it may be explained as dat. instrumenti; see Jelf, G. G. § 608.
375. *κλυτοῖς αἰπολίοις*, *noisy* (or bleating) *flocks*. But Liddell and Scott prefer it in sense “splendid.”
388. *πῶς ἂν* = *utinam*, followed by Opt. as if after *εἴθε*. Jelf, G. G. § 418, b. § 427, 4.
400. *οὔτε γὰρ . . . ἀνθρώπων*. “When a preposition should stand twice with two different nouns, it is often put only once by the poets, and that too, with the second noun.” (Matt. § 525, 4,) Const. *οὔτε ἕξιός εἰμι ἔτι βλέπειν* (*eis*) *γένος θεῶν οὔτε εἰς ὕησίν τινα ἀμερίων ἀνθρώπων*. See Jelf, G. G. § 650.
403. *ὀλέθρι' αἰκίζε*. *ὀλέθρια*, neut. pl. used adverbially, *destructively*. The old reading *ὀλέθριον*, was understood passively = *to destruction*.
404. *τίς*, see note on l. 245.
- 405-8. *εἰ τὰ μὲν* — *φονεῖοι*. Connect these words with the two previous lines. *Whither then can one flee? Where may I go? where dwell? {Since} τὰ μὲν, All thus far is lost, and Vengeance is nigh at hand, and to mud chase have I given myself, and all the host in arms will violently slay me.*
Τὰ μὲν may refer *generally* to his past and now lost glory (ex. gr. to the hopes lost by the awarding to another Achilles' arms, or even to the slaughtered oxen).
τίσις δὲ, μῶραῖς δὲ, πᾶς δὲ; He pours out as they rise to mind one thought after another of his *present-future*, contrasting with the events heretofore, *τὰ μὲν*.
 [The more usual reading, *τοῖς δ' ὁμοῦ πέλας*, (lit. *together with these* [slaughtered bodies] *beside me*,) was explained, either, *If all is lost, with these slaughtered*

bodies beside me, i.e. (in or along with the deed whereby these slaughtered bodies lie beside me.)

Or, if τὰ μὲν were understood of the flocks, the τοῖς δὲ δημοῦ πέλας would be a pointed expression (= "*As here they lie beside me*,") giving force to the τὰ μὲν φθίβει.] διπάλτος (lit. "doubly brandished," "brandished with both hands,") has been variously understood, either as = *with all their might*, or = *well-armed*, or, "*urged on by its two leaders*."

ἄν φονεῖται, has the force of a future with some idea of more uncertainty than existed that the τῖσις would come in one form or another. Jelf, G. G. § 425, 2. α; and § 426, 2.

428. οὔτοι (ἔχω) σ' ἀπείργειν, οὐδὲ κ.τ.λ.

435. καλλιστεία: accusative of cognate notion after verb expressing any one's condition. Jelf, G. G. § 553, b.

445. νῦνδ' — ἐπραξαν, *but now the Atreidae have procured them for a man all villainous in mind*. παντουργῶν, = "*capable of anything*."

465. στέφανον εὐκλείας = στέφανον εὐκλεῆ. Compare line 619. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετῆς. And line 889, μακρῶν ἀλάτταν πόνων.

ῶν, i.e. ἀριστείων, of which (prizes of valour) he had a great and glorious crown.

471-2. δηλώσω γεγώς, *shall shew that I am sprung*. For the nom. after δηλώω, see Jelf, G. G. § 681, 2, and 684. Compare l. 807. ἔγνωκα ἠπατημένην.

474. κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλόσσεται, *as being one who* (i.e. when he is one who) *receives no change* (alteration) *in his woes*. κακοῖσιν. Modal or Circumstantial Dative. See Jelf, G. G. § 603.

475. Render, *For what delight has one day* (to yield) *beyond*

another, so far as causing-any-approach (προσθεῖσα), or causing-any-distancing (ἀναθεῖσα), of death I mean (γε).

485. ἀναγκαίᾳς τύχης, *the lot of slavery.*

488. εἴπερ τινὸς — i.e. . . πατρὸς σθένοντος, εἴπερ τις ἄλλος ἦν σθένων, *by attraction.* See Jelf, G. G. § 860, 10.

496. ᾗ, i.e. ἡμέρᾳ.

501. ἰάπτων, *assailing.*

503. οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει, *What a servitude she (now) endures, in place of how enviable a lot (heretofore)! τρέφει = ἔχει.* See l. 644 of this play. Compare the use of "foveo" in Latin, ex. gr. "fovit humum," Virg. Georg. iii. 420.

506-7. αἰδεσθαι . . . προλείπων. αἰδεῖσθαι is used with an *infinitive* when the feeling is to prevent a *future* act, but with a *participle* when the feeling is roused by a *past act present to mind.* Here the conduct of Ajax was as a present, not future thing, before the mind; so we have *part. not infin.*

509. θεοῖς ἀρᾶται κ.τ.λ. θεοῖς *Dat. to whom the prayer.* ἀρᾶσθαι is rarely used with accusative of the invoked.

511. διόλεται, *mid. sc. τὸν αἰῶνα = βιώσεται, shall live.* Others explain it *passive*; = διασπασθήσεται, *shall be harassed, vexed, distracted.* σοῦ μόνος = σοῦ μονωθεῖς, *bereft of you.*

521. πάθοι. *Opt., though it comes after a present.* For μνήμην throws the mind back to the past, and is *equivalent* to a past tense. See general rule, Jelf, § 805, 2; and seeming exception § 807. See l. 1159, 1344.

531. φόβοισι. *I, through fear, &c. (not, I freed from fear; which would require the gen.) Dative of the disposition of mind assigned as a motive, (Matth. G. G. § 397.)*

536. ἐπῆνεσα, aorist for present. The aorist denotes the decision as being the result of previous thought. See Jelf, G. G. § 403, 1.

543. *Does he come at your call?* (lit. are you calling to one coming) *or does he not hear you?* (lit. or one out of reach of your words).

549. κάξομοιοῦσθαι. This has usually been taken passively, as—and that he be made like. But there is perhaps no objection to understand it in a middle sense, “and have him made like,” after the manner of ἐκδιδάσκεισθαι. Herod. ii. 154. Eur. Med. 297.

552. ἔχω, *I am able.*

556. δεῖ σ' ὅπως δείξεις. The introduction of σέ may be explained by understanding σκοπεῖν or ὁρᾶν; although it is not harsh to consider it as introduced in the appeal as pointing out more forcibly the chief subject in the speaker's mind. See Jelf, G. G. § 812, 2. § 898, 2. οὐτοὶ μὴ τις. *No one shall.* See Jelf, G. G. § 748.

563. πυλωρόν, lit. *one who watches a door*, used here adjectively to φύλακα.

564. ἔμπα, κεί. The ἔμπα is hardly capable of force in translating apart from the κεί, *even though.*

581. οὐ πρὸς λατροῦ, *it is not the part of a wise physician to utter-wailing incantations over a disease that calls for the knife.* τομαῶ, termination signifying *desire*; compare φονῶ, Antig. l. 117; Phil. l. 1209.

589. οὐ κάτοιισθ' ἐγὼ θεοῖς — ἔτι; *knowest thou not that I am no longer bounden to the Gods to supply any service.* Ajax says this in answer to her appeal to them in line previous.

593. οὐ ξυνέρξεθ' ὥς τάχος; *restrain her, will ye not, at once.*

600—7. ἐγὼ δ' . . . Ἰδαν.

But I, the suffering one, from time of old [ἄφ' οὗ παλαιὸς χρόνος (ἐστὶ)] am awaiting (my) reward of the meadows of Ida, beyond-all-count of months, worn away by steadily-moving Time, having a sad expectation that yet some time I shall reach the horrible shadowy Hades.

Or else explain construction thus; παλαιὸς (ἐστὶ) χρόνος ἄφ' οὗ μίμνω.

The ἄποινα λειμώνια, "præmia pratensia" is = λειμῶνας εἰς ἄποινα, i.e. "the (conquest and possession of) Idæan meadows as reward (of service)." Others explain it, "rewards for my long stay in the Idæan meadows." The κακὴν added to ἐλπιδά may mean that the expectation or looking forward is to an evil or sad reaching of Hades, as though it were ἐλπίζων ἔτι μέποτε ἀνύσειν κακῶς κ.τ.λ.

610. ἔφεδρος, [lit. *sitting at or on*,] a word specially signifying a third combatant, i.e. one who waits by, when two combatants contend, himself to fight the conqueror, here means probably "*last*," "*yet left*."

614. φρενὸς οἰοβώτας, [lit. *feeding his mind apart*.] Some render, "*self-willed*." But rather say "*estranged in mind*." The idea is probably from a sick sheep, grazing apart; cf. Virg. G. iii. 463.

635. κρείσσων παρ' Ἰδῆ, (*He who is diseased with madness* (were) *better hiding with Hades*.) i.e. "*Better were it for the man affected with madness to be hiding with Hades*." παρὰ with dat. in force of "at," in French, "chez."

639. Compare note on l. 183. Render, *is no longer steadfast* (integer) *in his natural temper, but is straying* (versatur) *out of it*. See CEd. Tyr. l. 337, 8.

644. ἔθρεψεν, see l. 503.

648. ἀλίσκεται, "*is caught*," i.e. "*is mastered*."

651. βαφῇ σίδηρος ὥς ἐθελύνθην στόμα take β.σ.δ. with ἐθ. :
"was softened in word, as iron (tempered) in dipping."
659. γαίας, genitive of place, as if after ἐνταῦθα.
670. τιμαῖς, "authorities," "those in power, in office." This use of the Greek word bears illustration in our colloquial application of "your honour," "your worship."
672. *The orb of tedious Night gives place to Day with her bright steeds to blaze her light.* φέγγος φλέγειν. See note on l. 42.
674. ἐκοίμισε, *leaves to rest, is wont to grant respite to.* The aorist has an iterative force here.
675. ἐν δ', "et in horum numero ;" and besides.
693. ἀνεπτόμαν. The aorists of the verb πτόμαι are three, ἐπτόμην, ἐπτάμην, and ἔπτην (as from a form ἵπτημι.)
697. μοί, at my call.
709. νῦν, ὦ Ζεῦ . . . νῦν. Render, *Now, Zeus, there is with us Bright Light of Day, that we may approach swift ships that speed-over-the sea.* πᾶρα, i.e. πᾶρεστι, λευκὸν εὐδάμερον φῶς = ἡμέρα λευκή, ἡμέρα φαεινή. πελάσαι, i.e. ὥστε πελάσαι, compare l. 823.
 [Or taking πελάσαι as transitive, and φῶς as accusative, render, *Now, O Zeus, it is for thee to bring bright light, &c., to the ships, &c.*]
715. ἐξ ἀέλπτων, *unexpectedly, beyond all expectation.*
727. ὥς οὐκ ἀρκέσοι, i.e. λέγοντες (implied in ἀποκαλοῦντες) ὥς οὐκ ἀρκέσοι, τὸ μὴ οὐ θανεῖν, quin periret, &c., *saying that he should not prevent his (himself) dying.*
729. ὥστε κ.τ.λ. Render, *And so to such a pitch they came that swords (grasped) in hand were drawn (διακ.), unsheathed, (ἐρυστά), from scabbards.* On ὥστε with Indic. see Jelf, G. G. § 863, l.

731. ἀήγει κ.τ.λ. *But strife is stayed, when it has reached its extreme point, by the reconciling words of elders.* But Jelf takes it (G. G. § 517) as = ἀήγει τοῦ προσωτέρω δραμεῖν, which is perhaps preferable.

740. Render, *But what falling short is there of this necessity (of yours.)* [Or—" Quid hujus negotii justo parcius? i.e. tardius factum est? Hermann.]

749. κύκλος ξύνεδρος καὶ τυραννικός, *assembled, kingly council.*

760. ὅστις, *whoso.* See Matthiæ, G. G. § 475 α, and § 481, Obs. 1. See Jelf, G. G. § 819, 1; and 2, β.

ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν, *born of the race of man.* φύσιν, see note on l. 42. But see Jelf, G. G. § 569, 2.

771. δίας Ἀθάνας, sc. νουθετοῦσης, ὀτρυνούσης. Either supply this participle as implied in the following words, or as implied from the καλῶς λέγοντος πατρός, given as the first instance of his pride, 763.

786. ξυρεῖ γὰρ κ.τ.λ. *For this matter cuts to the quick so that one may not rejoice, (ὥστε) μὴ χαίρειν τινά. τινά = πάντα τινά,* or rather points to the speaker and those with whom he identifies himself. See note on l. 245.

790. ἦν, accusative of that whereat the feeling of grief or pain is excited. See Jelf, G. G. § 549. Matthiæ, § 414.

794. ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς, *and so I am in agony as to what you may mean.*

798-9. τήνδε φέρειν, lit. *But expects that he announces this departure of Ajax as fatal.*

804. μολεῖν, as if (ὥστε) μολεῖν. Infinitive denoting the object and completing the idea of previous verb σπεύσατε. Compare l. 823.

805. ἀγκῶνας, *nooks,* whether of sea or land.

816. Render, *The slaughterer (-blade) is planted, where speediest it will pierce, if one have leisure even for considering.*

τφ, see note on l. 786—245.

841. τῶς = οὕτως.

845. διφρηλατῶν οὐρανόν. The same kind of construction as “βαίνειν ὁδόν, to go along a road.” See Jelf, G. G. § 558. Compare l. 30 of this play, and note on l. 42.

869. *And no spot knows so that I should learn, ὥστε συμμαθεῖν ἐμέ.* Compare l. 823, 804, and 672.

877. βολῶν, beams.

878. κέλευθον φανείς κ.τ.λ. See Jelf, G. G. § 558, l. § 548, d. Render, *Well; not to me either along the eastern, &c. &c.—has any one appeared who told me aught.*

880. ἔχων ἀμφί, occupied in.

887—890. σχέτλια γὰρ . . . ἔπου. *For miserable is it that I a wanderer of long toil should not approach in successful course, but should fail to see a feeble man (like Ajax enfeebled by disease) where he may be.*

892. Render, *Whose cry nigh at hand issued from the glen?*

921. ὥς ἀκμαῖ' ἂν, εἰ βαίη, μόλοι, *how opportunely would he come, if he should come.*

925. Render, *Thou wast then bent, wretched one, in time, stubborn of will, thus to complete the evil lot of endless pains.*

930. *Such groans by night and day thou utteredst.* On πάννυχτα καὶ φαέθοντ' as agreeing with τοῖα instead of being adverbially expressed, as in English, compare νόκτερος, l. 217; μοι, in my presence, to my knowledge, almost = *well I know.*

935. ἀριστόχειρ ἀγών, contest (to be-) won by the bravest hand. See Jelf, G. G. § 435. Obs.

947. *ἄκαστον ἔργον*, *secret deed*. [But some explain it = *ἀκαίδητον*, *unutterable, infandum*.] *Ah me! you have told of a deed of the two unfeeling Atreidae in this woe; i. e. in the woe you speak of, you are speaking of what is in fact an unfeeling deed on their part.*
954. *In truth the all-daring man insults in his black visaged spirit*, *ἐφουβρίζει θυμόν*, a kind of cognate-accusative. As *ὀβρίζειν ὄβριον* may be used; so *ὀβρίζειν θυμόν* is quasi *θυμοῦ ὄβριον ὀβρίζειν*. See Jelf, G. G. § 583, 175.
966. *ἦ*, i. e. *μᾶλλον ἦ*. On *γλαυῶς* and *πικρὸς* thus used, compare *ἡδιστος*, l. 105.
970. *θεοῖς*. *By the will of the Gods*. Instrumental Dative. Jelf, G. G. § 611.
971. *ἐν κενοῖς* = *κενῶς*. (Matth. G. G. § 577.)
976. *ἐπίσκοπον*, “*cognizant of*,” and therefore “*in accordance with*.” [The union of metaphors drawn from different senses of the body in the expression *μέλος ἐπίσκοπον* has a parallel in the English “*view-hallo*.”]
978. *ἄρ’ ἡμπόληκά σ’ ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ*; (lit. *Have I sold thee*) i. e. *Have I betrayed thee (by my delay) as Report prevails?*
[The more usual reading *ἄρ’ ἡμπόληκας, ὥσπερ κ.τ.λ.* Render, *Hast thou fared, as &c.*]
980. *ἄρα*. See Jelf, G. G. § 787, § 789, *b*. Obs. § 873, 2. The particle adds force to the preceding *βαρείας*, as though we said *heavy, ah, heavy indeed*; It has its exclamatory force not altogether without a suppressed interrogative idea, almost = *ah! is it not so?*
The genitive *τῆς τύχης*. One of the numerous species of the *causal genitive* is after adjectives or interjections expressing sorrow. See Jelf, G. G. § 489.
983. *τί γὰρ . . . ποῦ κ.τ.λ.* The redundancy of inter-

rogatives natural in a sentence expressing agitation. *μοί*, = *I ask—For what, I ask, his child, where in the Troad land is he?* On the use of *μοί* see Jelf, G. G. § 600. Obs. 2.

987. *κενῆς*, applied to the lioness, as *desolate, bereft of her whelps*, by anticipation (*πρόληψις*) of her state when they are taken.

Or = “*viduæ*,” bereft of her protector, as Tecmessa of Ajax.

995. *ἦν*, cognate accusative.

998. *σοῦ βάξις*, *report of thee*, genitive of object, *ὡς θεοῦ τινός*; supply *βάζοντος* implied in *βάξις*.

1007. *ἀρήξαντα*, following dative *μοί*. See Jelf, G. G. § 675, b. Obs. 1. Matth. G. G. § 556. Obs. 3.

1010. *Whose wont it is, not even when prospering, to smile aught joyously*. The use of comparative is analogous to our “not so very joyously.”

1018. *πρὸς οὐδέν*, *for no cause*.

1026. *φονέως*, compare l. 815. *ἄρα*, compare l. 980. *χρόνον*, see l. 925.

1030. *πισθελς*, *fastened* (as by teeth, &c. see Liddell and Scott.)

1040. *μὴ τεῖνε μακρὰν*, “*Prolong not your words*,” as though *μὴ τεῖνε μακρὰν ῥῆσιν*, *μὴ τεῖνε μακρὰν λόγον*. The word *μακρὰν* is used in Greek adverbially to express length in space or time; original ellipsis of *ὁδὸν* or some word expressing distance.

1043. *ἂ δὴ κακοῦργος*, *villain as he is*. *ἂ δὴ* = Lat. *utpote*.

1044. = *τίς ἐστὶν ἄνηρ, ὄντιν' κ.τ.λ.* On *ἄνδρα*, by attraction, instead of *ἄνηρ* after *τίς*, see Jelf, G. G. § 824. II. 2, c.

1045. ϕ , *for whose sake.*

1050. δοκοῦντα (τάδ' ἐστίν) ἐμοί, δοκοῦντα δ' (αὐτῷ, i. e. Ἀγαμέμνονι) ὅς κραίνει στρατοῦ. See Jelf, G. G. § 817, 7.

1058. τύχην, cognate accusative to θανόντες.

1062-3. αὐτὸν . . . σῶμα. *Wherefore as for him, &c. . . . there is not.* See note on 1147.

1066. ἐξόρῃς. See note on l. 75.

1074. οὐ καλῶς φέροιנט' ἂν. *Lit. would not succeed; would not be well carried out; established.*

1077. κὰν σῶμα γεννήσῃ μέγα. *If he have a large frame; if he get (lit. produce) a large frame.* See Jelf, G. G. § 569, 2. This use of γεννᾶω is analogous to that of φύω: thus, δόξαν φύειν means "*to get glory.*" So in English we use "*to grow*" with an accusative, as "*to grow a beard.*"

1083. ἐξ οὐριῶν δραμοῦσαν. *Sailing with prosperous wind, "running before the wind."*

1084. ἐστάτω. Syncopated imperative perfect for ἑστη, κάτω.

1085-6. ἂν, ἃ ἂν. Accusative of that wherein the feeling expressed by the verb consists. See Jelf, G. G. § 549.

1091. ὑποστήσας. *Having proposed, submitted.*

1092. ἐν θανοῦσιν ὑβριστής. Compare l. 1151, ἐν κακοῖς ὑβρίζειν. Also l. 1315, ἐν ἐμοί θρασύς.

1096. ἀμαρτάνειν ἔπη. (See also 1107, 1108.) Jelf, G. G. § 565, &c.

1100. ποῦ—ποῦ. Rather seems the "where" of reason than of place. *Where then your claim to lordship is o'er him? &c.*

- 1107-8. *κολάζειν* ἐπὶ ἐκείνους. Render, *And keep your grand words for chastising them.* *κολάζειν* governs a double accusative, (i. e. of that in which the act consists, and of the object on which the act is exercised.)
1113. οἱ πόνου πολλοῦ πλέθ. *Those full of toil*, (i. e. *paid soldiers.*) Or = οἱ φιλοκινδύνοι, i. e. *the fool-hardy busy bodies.*
1116. ψόφου. Genitive expressing cause.
1119. κἄν ὑπέρδικ' ᾧ, *even though they be strictly just.*
1121. τὴν τέχνην. Note the article. The sentence = ἡ γὰρ τέχνη, ἦν ἐκτιστάμην, οὐκ ἐστι βδναυσεσ.
1124. τρέφει = ἔχει. *Your tongue how mighty a courage of its own, it has!* τὸν, article with possessive force as τὴν, l. 1121.
1128. τῷδε. *As far as he is concerned.* See Jelf, G. G. § 600, 2.
1129. θεοῖς. Compare l. 970.
1131. οὐκ-έῃς = *forbid.* See Jelf, G. G. § 744, 1. Obs.
1136. κλέπτῃς ψηφοποιός. *False in voting.* Supply from last line, "why,—naturally enough, (did you hate one another), *for you were discovered by him tampering with the votes.*" See line 1285. γὰρ corresponding with our colloquial "why?"
1136. *This fault was with the Judges, not with me.* ἐν = *apud.*
1137. κλέψειας κακῶ. Compare l. 188.
1138. *This taunt is on its way to cause pain to some one,* (i. e. "to I know whom") viz., σοί.
1143. ναύτας ἐφορμήσαντα τὸ πλεῖν. *Urging on the sailors their putting to sea.* χειμῶνος, in *stormy time*, genitive of time.

1147. τὸ σὸν λάβρον στόμα . . . τὴν πολλὴν βοήν. For this doubling of objects after a verb, compare l. 1062-3. The second object there as here is added, as an after-thought in the mind of a speaker under excitement. [But the construction is otherwise explained. See Jelf, G. G. § 583, 101.]
1148. σμικροῦ νέφους ἐκπν. μ. *Bursting forth in might from a small cloud.*
1151. ἐν κακοῖς ὑβρίζειν. Compare note on l. 1092.
1153. ὀργήν θ' ὁμοίος. See note on l. 639.
1156. ἄνολβον. *Wretched, infatuated.*
1165. *Speed thee to choose a hollow grave for him, where he may occupy his (by men never to be forgotten) mouldering tomb.* The prominence intended for the idea βροτοῖς δειμνηστον, occasions the position of the words, which would otherwise be τὸν τάφον τὸν εὐρώεντα, βροτοῖς δειμνηστον.
1178. ῥίζαν ἐξημημένους. *Mowed-down to the very root of all his race.*
1184. κὰν μηδεὶς ἐᾷ = *even if all men oppose.* Compare εἴτε μὴ σὺ φῆς, 1108.
1185. τίς ἄρα . . . ἐς πότε. For the multiplying interrogatives in sentences expressing excitement, see note on 983. νέατος, *last, latest.*
- Construction. Two interrogative sentences seem condensed in one, τίς ἄρα νέατος ἔσται; and ἐς πότε λήξει τὰ πολύπλοκα ἔτη; Render, *What the last count, and when to cease,—of years of wandering, which ever brings me ceaseless woe of toils in war?*
1192. ὄφελε. Used in Attic poets both with and without augment.

1200. "He gave me the joy neither . . . nor of . . . to be with me," i. e. *τέρψιν ὥστε ἐμὲ ὁμιλεῖν αὐτῇ*.

1204. *τέρψιν λαβεῖν*. Accusative of equivalent notion. See Jelf, G. G. § 556, c.

1206. *ἀμέριμνος*, *uncared for*.

1214. *ἀνεῖται*. *Is abandoned to*.

1219. *πρόβλημα*. *Jutting rock*.

1225. See note on l. 326.

1228. *τοί*. On the emphasis *τοι* gives, see Jelf, G. G. § 736, 2. and Obs.

1230. *ἐπ' ἄκρων ὠδοιπόρεῖς*. "*Wouldst be walking on tip-toes.*"

1236. *Who and what was he of whom you thus proudly vaunt?*

1240. *ἐκ Τεύκρου*. *If everywhere we are to be shewn (up) by Teucer as evil*.

1245. *οἱ λελειμμένοι*. *Ye who are in judgment vanquished*.

1267. *προδοῦσ' ἄλίσκεται*. *Is proved traitorous*.

1268. *οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων*. *Not even in small account bears memory of thee.*

1276-7. *When round the ships the fire now was blazing, even in the topmost shipmen's benches.*

1281. *οὐδὲ συμβῆναι ποδί*. *Not even planted foot against the foe.*

1285. *οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθέῖς*. *Nor casting in his lot, a coward lot, a clod of moist earth.*

1287. *ἄλμα κουφιεῖν*. *To make a light bound, i.e. bound lightly.* See note on l. 36.

1290. *ποῖ βλέπων . . . ἑρποεῖς*. Literally, *Whither can you look and utter these words?*—i.e. almost = *How can you look (me in the face) and say this?*

1315. *ἐν, versus, in my case.* Compare *ὄβριστῆς ἐν θανοῦσιν*, l. 1092. See l. 1151.

1316. *καιρὸν = ἐς καιρὸν.* See note on l. 36.

1325. *ᾧστε καὶ βλάβην ἔχειν.* (Lit. *ᾧστε σὲ βλάβην ἔχειν*, *So as that you have any hurt.*) i.e. *So as to harm you.*

1330. *ἦ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εἶδ' φρονῶν*, i.e. *εἴπερ ἄλλως λέγοιμι.*

1339. *ᾧστε μὴ λέγειν . . . Ἀργείων.* sc. *αὐτὸν εἶναι.* *So as to deny. So as not to confess-him to be the one bravest man of all the Greeks.* *Ἰδεῖν* is almost redundant in translation; *the bravest or noblest to look on.* So often *καλῶς ἰδεῖν*, &c., *ἀκοῦσαι μαλθάκα.*

[The passage has been explained, *So as to deny that I saw in him the one bravest, &c.*, i.e. *that he was the bravest I saw.*]

1357. *νικᾷ γὰρ—πολύ.* *For his valour prevails-with me more than his enmity, far.* *νικᾷ μέ, influences me.* *νικᾷ τῆς ἔχθρης*, i.e. *κρείττων ἐστὶ τῆς ἔχθρας*:—condensed construction;—*νικᾷν* as, "*prevail-upon*," taking accusative, and, as involving notion of "*superior-to*," the genitive.

1358. *ἐμπληκτοί, unsteady.* *βροτοῖς.* *In the judgment of mortals.* See Jelf, G. G. § 600, 1.

1366-7. *How true that each man toils in all things alike for himself. For whom more fairly than for self should I toil.* [Some explain *δμοία* (taking it with *αὐτῷ*)=*quæ sibi congruant, suitably to his ownself*, i.e. *to his own pleasing, &c.*

1369. *Howsoever you shall have done it*, (i.e. *Act as you will, only do it.*) *at all events you will everywhere be well thought of (for it.)*

1376. *ἀγγέλλομαι.* *I announce myself.*

1377. *ᾗ.* Old Attic form of *ᾗν*. 1st. person.

1380. τοῖς ἀρίστοις ἀνδ. πονεῖν. Dativus commodi after πονεῖν, as line 1415.
1383. καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ. *And hast belied my expectation much.*
1399. καθ' ἡμῶν. *In your treatment of me; towards us.*
1401. ἐπαινέσας τὸ σόν. *Assenting to your desire.*
1404. *And others of you see-have-placed* [θέσθε, ponendam curate] *the high tripod for holy washing nigh-for-use.* [unite θέσθε with ἐπικάειρον.]
1407. τὸν ὑπασπίδιον κόσμον. *The body-armour, as opposed to shield, &c.*
1409. ὅσον ἰσχύεις. See Jelf, § 555, c.
1414. σοῦσθω. *Let him bestir himself: hasten.*
1416. κοῦδενί πω λῶνι θνητῶν, sc. *Braver than whom no mortal yet has been.* As though it were οὐδὲν πω θνητῶν λῶν ἦν.
1420. Render, *But, ere he sees (them) none is a diviner of things to come, how he shall fare.*

OXFORD:

PRINTED BY J. SHRIMPTON.

